

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. 02/2006

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 15.05.2007. године

**НАСТАВЉЕНО 15.05.2007.ГОДИНЕ
СА ПОЧЕТКОМ У 09,45 часова**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извињавам се због кашњења добила сам информацију да је колега адвокат Ђурђић отишао у Устаничку улицу, јел тако колега.

Констатује се да су приступили:

- **заменик тужиоца за ратне злочине Миољуб Виторовић,**
- **пуномоћници оштећених адвокат Драгољуб Тодоровић, Наташа Кандић,**
- **оптужени Митровић Радослав, Репановић Радојко, Јовановић Ненад, Чукарић Слађан, Нишавић Милорад, Петковић Мирослав, Петковић Зоран и Папић Рамиз,**
- **присутни су и браниоци оптужених адв.Горан Петронијевић.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, доћи ће неко уместо Вас, добро.

- **Адвокат Игор Исаиловић, Вељко Ђурђић, Владица Васиљковић, Татомир Лековић, Фолић Горан, Милан Бирман, Палибрк Драган.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јесте ли сагласни са тим господине Чукарићу, јесте, добро.

АДВ.ДРАГАН ПАЛИБРК: Ја ћу исто морати у дванаест сати да одем имам неку истрагу, па ће ме колега Бирман мењати, нема никаквих проблема, мој клијент је сагласан са.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени јесте ли сагласни са тиме?

Оптужени Рамиз је сагласан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су сведоци Андрејевић Срђан, Бојовић Дејан и Аризановић Зоран присутни, јесу, сви су дошли, јел тако? Добро, хвала лепо. Нека само у заседању остане Андрејевић Срђан.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Судија пре него што саслушате сведока мој би клијент нешто да каже везано за скицу, слику коју је добио-Суве Реке, па ако дозвољавате, он неће дуго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то би могло и на крају, али ајде.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Кад Ви кажете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте да оставимо то за крај.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес ОДРЖИ.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се у доказном поступку саслуша сведок Андрејевић Срђан.

Констатује се да су сведоци Бојовић Дејан и Аризановић Зоран удаљени привремено из заседања и упућени у засебну просторију.

САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА АНДРЕЈЕВИЋ СРЂАНА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите господине Андрејевићу, хоћете приступити.

Не може да се искључи микрофон, ја бих молила ако може то да се среди.

Господине Андрејевићу добар дан, Ви сте позвани у својству сведока, прво ћу узети од Вас Ваше личне податке, Ваше име и презиме је?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Андрејевић Срђан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени од оца?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Миодрага.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: 1977.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше пребивалиште где је?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Тренутно у Врњачко Бањи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адреса?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Борјакова 4.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте запослени?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: У Одреду жандармерије у Краљеву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви као сведок дужни сте да говорите истину, не смете нам ништа прећутати, лажно сведочење подразумева и кривичну одговорност, нисте дужни да нам одговарате на питања уколико би тиме себе или неког Вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети и кривичном гоњењу, да ли сте то разумели?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте већ били саслушани у претходном поступку, ја бих само молила да положите заклетву, па прочитајте текст заклетве који се налази испред Вас?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Нас интересује случај, такозвани случај Сува Река, шта Вам је све познато о страдању породице Бериша, значи испричајте нам везано за тај случај све што је Вама познато.

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Ништа ми није познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа Вам није познато. Од почетка бомбардовања, значи од 24.марта '99.године, на којим пословима сте били и где сте били у то време?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Од 24. марта у то време ја сам био полицајац приправник у Призрену, значи нисам се налазио у Сувој Реци, па све до половине априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није регистровано вероватно, јел искључен микрофон био.

Добро, значи Ви сте били полицајац приправник у Призрену, СУП Призрен, а где је Ваше пребивалиште било, где сте тад становали?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: У Сувој Реци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Сувој Реци, кад сте тачно засновали приправнички однос у СУП-у Призрен, кад је то било?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: 12. марта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 12. марта?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Да, '99. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вероватно да је то уписано негде ако сте засновали радни однос тамо то је уписано, јел тако?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: (не чује се).

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До када сте били у СУП-у Призрен?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: (не чује се).

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До средине априла. Реците ко је Вама тамо био непосредно надређен? У СУП-у Призрен?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: (не чује се).

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Командир, значи по оној линији командовања, командир Вам је био надређен. Да ли је то уписано у радној књижици да сте Ви засновали радни однос?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стоји приправнички. Добро, сад реците, да ли сте Ви све време Вашег приправничког стажа били у СУП-у Призрен или сте долазили и у ОУП Сува Река?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Као што сам вам рекао мало пре, значи средином априла сам прешао да радим у ОУП Сува Река.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте за тај временски период уопште долазили у Суву Реку?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па у пар наврата, јер није било безбедно путовати тим путем, (не чује се).

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да би обишли фамилију. Значи нисте се задржавали и колико би рецимо остали, дођете у Суву Реку, колико би се задржали ту?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: (не чује се).

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте уопште чули за страдање породице Бериша у том периоду, а када сте долазили у Суву Реку да ли сте чули да се нешто причало о томе, а када сте дошли средином, како, Ви сте у

поступку истраге рекли да сте негде 15.априла, дошли у ОУП Сува Река, јел тако?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тад, том приликом чули да се нешто догодило са породицом Бериша?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа нисте чули. Нико ништа није причао?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: (не чује се).

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте уопште познавали неког од породице Бериша?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: (не чује се).

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па кога сте то познавали ако кажете да је било и Ваших вршњака из школе, да су били људи, који су то, кога познајете?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: (не чује се).

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никога се не сећате. Реците ми тада када сте прешли, значи средином априла, када сте прешли у ОУП Сува Река, ко Вам је рекао да пређете?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: (не чује се).

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. И шта то значи, јел то ништа није регистровано, све време док је сведок говорио, па што нас нисте одмах обавестили, ми смо добили информацију да је овде све сређено, да можемо да судимо нормално, у нормалним условима, сад добијамо информацију да није у реду. Ви сте из режије.

Констатује се да нас радник из режије обавештава да микрофони су неисправни и да ништа није регистровано од онога што нам је сведок сведочио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли морамо онда паузу да направимо неку, да не седимо овде? Направићемо једну паузу.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Одређује се пауза у трајању од 15 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дужна дам да вам се извиним због ових техничких проблема, имала сам уверавања да је све у реду, али ето, не може све да се предвиди. Морамо да наставимо из почетка, ништа није снимљено. Сведок Андрејевић нека дође. Господине Андрејевићу морамо из почетка.

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи само од момента када сте кренули са Вашим исказом, претходно је све снимљено, ово испред Вас што видите то су имена и презимена сведока који имају статус заштићеног сведока, тако да уколико би их споменули нећете пуним именом и презименом него искључиво псеудонимом, да ли сте разумели?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите господине Андрејевићу, рекли сте ништа Вам није познато у вези страдања породице Бериша, испричајте нам моменат када сте засновали тај приправнички стаж у СУП-у Призрен, када је то било, колико сте били тамо, да ли Вам је то уписано у радну књижицу, испричајте нам о томе?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Значи као што сам рекао, 12.марта сам дошао са школовања из Новог Сада, и засновао радни стаж у МУП-у у СУП-у Призрен, и ту сам остао до негде средином априла, не могу тачно баш да се сетим, мислим да је био празник, Ускрс, да сам баш тада прешао, не знам сада који тачно датум, мислим да је био тај празник, као што сам рекао из безбедносних разлога у то време самном је радио и следећи сведок који је данас, Бојовић Дејан, и заједно смо прешли из СУП-а Призрен у ОУП Сува Реку где нам је и родно место да радимо, да не би путовали сваки дан у СУП Призрен да радимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте били на приправничком стажу у СУП-у Призрен, да ли сте путовали из Суве Реке или сте живели баш у Призрену?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па живео сам у Призрену, рекао сам већ, у пар наврата сам само долазио да се средим, да обиђем фамилију на кратко и поново сам се враћао тамо да радим, јер тада није било ни право радног времена, знате каква је била већ ситуација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је разлог био што сте Ви прешли из Призрена у ОУП Сува Река, то сте рекли све али морамо поново, ништа није снимано?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Добро. Из безбедносних разлога, више није било безбедно да се путује путем Сува Река-Призрен, и онда смо нас двојица заједно прешли, јел ту смо имали своје станове, ту нам је била фамилија и било и, вероватно старешине боље знају и мањак

полицајаца и онда смо и ту прешли да не би ризиковали путујући за Призрен и ту смо почели да радимо, средином априла у ОУП-у Сува Река.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заједно да Бојовић Дејаном?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте добили неко решење о упућењу у ОУП Сува Река?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не, тада не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како сте прешли, како је извршен тај Ваш прелазак, како?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не бих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте добили неко решење?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никакво?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Тада је већ почело бомбардовање и нисам имао никакво решење тада, вероватно још је трајало оно приправничко решење, сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али претпостављам да је морало некако то да се регулише у СУП-у Призрен, Ваш прелазак у ОУП Сува Река, претпостављам да је то ипак морало да се некако регулише?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па вероватно је некако регулисано, не бих знао да Вам то сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како се то одвијало, ко Вам саопштава прелазите, кад прелазите, ко Вам то?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па саопштио нам је командир станице полиције у Призрену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то био?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Шћекић Милош, је тада био командир станице, да се јавимо командиру станице полиције у Сувој Реци господину Репановић Радојку, ми смо то и учинили, и то је било од прилике на неки наш захтев, јер није било безбедно да се путује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било на Ваш захтев кажете?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па сада не могу тачно да се сетим, али ја мислим да, ми смо се и пре тога, командир из Суве Реке је знао да смо били већ на школовању за полицајце смо били тренутно и да више ситуација није дозвољавала да путујемо за Призрен а да смо већ ту родом из Суве Реке и онда смо и дошли ту да радимо, јел је тако налагала тренутна ситуација безбедносна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците за то време кад кажете да сте повремено долазили у Суву Реку код Ваших, да ли сте приметили нешто необично

у Сувој Реци, конкретно типа да ли је било неких паљевина, неких изгорелих кућа, да ли сте уопште нешто чули?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па искрено да Вам кажем давно је било не могу сад баш да се сетим неких детаља али у суштини ја мислим да је било све нормално, барем у том делу где сам ја долазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа нисте приметили, нешто да је необично, ништа?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па није, мања френквенција људи, мања френквенција саобраћаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У односу на полицијску станицу, где сте Ви становали, у односу на тај део, Рештански пут, то су?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Сасвим на другу страну, значи ја сам на самом улазу у Сувој Реци из стране Призрена у стамбеној згради, живео близу основне школе, сад не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И том приликом када сте долазили никаквих прича није било да се нешто дешавало у Сувој Реци, ништа?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не, не, нисам имао ни контакте то је било с мојима, кажем Вам, дођем чисто да се мало одморим, оперем униформу, да се средим и назад на посао тамо у СУП-у Призрен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је сад то изгледало када сте прешли у ОУП Сува Река, прелазите средином априла, јел тако?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И коме се јављате?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Јављам се командиру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Репановићу?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И на којим пословима сте одређени?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Одређен сам био у патроли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ко Вам је ту био, јел непосредно Вам је био Репановић?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па Репановић је био командир станице полиције, као што сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је чинио ту патролу, пошто сте одређени од средине априла?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Патролу смо чинили ја и Папић Рамиз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Ја, Папић Рамиз, Крстић Миленко и Гогић Милосав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који Гогић?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па не знам сад тачно име, верујте ми да сам заборавио тачно како му је било име, ми смо били у тој патроли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, значи кад сте прешли у ОУП Сува Река, да ли сте ту од Ваших колега полицајаца нешто чули да се нешто дешавало, да је био неки догађај у Сувој Реци?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како је било, јел било мирно у Сувој Реци све?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па није било мирно, НАТО је почео бомбардовање, летеле су, погођена је зграда поред моје у којој сам становао, уопште није било мирно, далеко од мирног, били су напади на станицу полиције, на, како је све већ се издешавало, није било значи, није била нормална ситуација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми када сте били саслушани код истражног судије Ви сте рекли на питање истражног судије «јесте ли остали у СУП-у Призрен све време бомбардовања или сте били премештени у Суву Реку», Ви кажете «слагао бих Вас тачан датум, али мислим да негде тек 15 априла сам по наређењу прешао из СУП-а Призрен и вратио се у родно место у ОУП Сува Река».

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Да, то сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете по наређењу, знате разлика постоји, Ви кажете на Ваш захтев сте прешли, а тад сте рекли по наређењу, па сам хтела да Вас питам да ли је то било наређење или је ипак Ваш захтев?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па добро, то су сада игре речи, верујте ми то се значи, не знам колко Ви знате сада како иде то у полицији, и да је на нечији захтев опет се по нечијем наређењу, не може самостално да се пређе из СУП-а у ОУП, значи мора ипак то неко да одобри.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Вама је одобрио кажете Шћекић Милош?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па не знам сад тачно ко је разговарао с њим, битно да је нама било одобрено и мене сад то није толко занимало, ја сам дошо у Суву Реку, ко је тачно одобрио, шта, вероватно су се старешине договориле и да би нас сачували из тих безбедносних разлога, зато су нас и пребацили ту а и нама је то одговарало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, да ли сте Ви познавали Јовановић Ненада?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Јовановић Ненада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел и он био ту када сте прешли средином априла?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте сви. Папић Рамиз и он, јел тако?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Познајете значи све овде присутне оптужене, јел тако?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Већином све познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петковић Мирослава?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петковић Зорана?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете Нишавић Милорада?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Како да не, комшија из Суве Реке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете Чукарић Слађана?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Њега једино слабије, њега и не познајем тако рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта значи слабије?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па можда ево, сад сам чуо тако за њега, а никад нисмо се упознали нити сам га видео, ја кад сам радио у Сувој Реци, ја се тада и не сећам да је он тада радио у Сувој Реци, барем га ја нисам ту виђао у станици, за разлику од осталих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, ја морам да Вам предочим, пошто Ви кажете да не знате ништа о том догађају, нисте били у то време тог критичног догађаја?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се догодило страдање породица Бериша, нисте били кажете присутни у Сувор Реци, међутим ја бих Вам предочила у једном делу исказ сведока «А», прочитајте ко је то.

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли га познајете?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Познајете га?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из ког периода га познајете?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па из основне школе, из средње школе, из тог периода.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта можете да нам кажете о њему, какав је он као човек, какав је, јесте се дружили, јесте, шта можете да нам кажете о њему?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па није мој вршњак, мало је старији од мене, онако, знам га из виђења, не бих имао неко посебно мишљење али, ништа нешто конкретно у вези њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били у патроли са Бојовићем?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па кад-кад, Бојовић није био стално члан патроле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок «А» када је био саслушан код заменика тужиоца, 21.07.2005.године, он каже да сте Ви у патроли, Ви, Бојовић Дејан, Папић Рамиз и да је некада ишао и Аризановић Зоран, он тако објашњава и каже «тог критичног догађаја код пицерије, да је наишла друга патрола и то Папић Рамиз, Јовановић Тодор, Андрејевић Срђан и Бојовић Дејан»?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: А датум то што сте рекли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код пицерије, значи критичног тог догађаја, кад се догодило не можемо да тврдимо који је то датум био али када је било страдање породице да сте Ви наишли, да сте били у тој патроли, тачно је определио ко је све сачињавао ту патролу?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Значи никад, прво, како сте рекли Тодор, никад самном у патроли није био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јовановић Тодор, Папић Рамиз и Бојовић Дејан да је био са Вама и онда он објашњава, каже «Јовановић Тодор држи Јашара Беришу за руку», значи у то време када сте Ви били ту у тој патроли, да ли Вам је то познато нешто?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа Вам то није познато?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље он говори, каже сутрадан, ево ја Вам предочавам?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Кажите, кажите Ви, слободно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па се Ви изјасните, даље он наводи значи сутрадан у односу на тај критични догађај «командир Радојко Репановић, наредио је Срђану Андрејевићу, Бојовић Дејану и Папић Рамизу, то јест тој другој патроли, да иду по Сувој Реци до шиптарских кућа и говоре шиптарима да се иселе» и он је то чуо?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Чиста лаж.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чуо је и видео је када сте Ви кренули да извршите тај задатак?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: То је чиста лаж, могу само да кажем ако је тако рекао за мене овде видим о коме се ради, могу само да кажем или је био пијан или се нешто десило у међувремену с њим, ја не могу да верујем да тако нешто може да каже и да је неко тако наредио, то значи

слободно могу овде да кажем ненормална особа може само тако нешто да изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто кажете вероватно је био пијан, због чега?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па вероватно јел у то време ја га знам ко из школе да је био нека стресна особа, плашљив, тако вероватно, па је морао тад нешто да попије да би тако нешто изјавио или, стварно сад ми није јасно уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ништа није тачно што је он говорио?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто би он то, да ли сте Ви у неком сукобу да њим?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не, па ја сам Вам пре тога рекао да стварно, таман посла с њим нисам имао никакав сукоб, па не видим ни због чега је он ово све изјавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И даље објашњава «каже ја сам питао Бојовића, где ћете, шта ћете да радите» и он му је рекао да су добили такво наређење. Значи он Вас види да идете да извршите задатак?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не знам, ја кажем да то све није истина и верујте ми, ево можда је некултурно овде да се насмејем али делује смешно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми у то време која сте Ви кола возили?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Која кола?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Возио сам службени УАЗ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Службени УАЗ?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли имали приватна кола, Ваша кола?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Приватна сам кола имао али верујте ми нисам их упалио та три месеца сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А која су то била кола?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Црвени југо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Црвени југо?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Није мој, него очев, значи отац, на њега регистрован ја сам га користио повремено кад је било време за то и кад су били нормални услови, ја мислим од кад сам почео да радим и кад сам дошо да их нисам ни упалио, јел нисам имао кад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи ово све што је сведок «А» изјавио то ништа није тачно?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И немате неко посебно образложење зашто би он то тако рекао?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па не знам, ево једино још једном да ми поновите, ја стварно не могу да верујем да је он могао тако нешто да изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви некада, значи од момента када сте у ОУП-у Сува Река, да ли сте Ви имали прилике да видите да је сведок «А» пијан?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па сад, прошло је пуно времена али вероватно да, мислим да јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте вероватно, него јел се сећате пошто кажете можда је био пијан па је тако и изјавио, да ли је можда пио нешто толико да је?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Госпођо судија, то само једино у таквом стању може неко да изјави или је сад онда био пијан када је то сад овде изјавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви познавали Јашара Беришу?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Можда и јесам, али стварно сад не би могло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате мало одговор можда, јел га знате или га не знате?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па не знам, ја сам имао 21 годину кад сам дошао из Суве Реке овамо, пре тога сам био на школовању, значи разумете ме, ја, он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте кажете возили путнички аутомобил, имали сте Ваш кажете црвени Југо, па где сте гориво точили?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Гориво?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

АДВ.ВЕЉКО ЋУРЋИЋ: Молим Вас, молим Вас, сведок је рекао да три месеца није возио тај ауто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте молим Вас, ја питам уопште за то време, где сте Ви, молим Вас, значи када сте возили путнички аутомобил, живели сте у Сувој Реци, јел тако?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли живели и пре него што сте отишли у Призрен?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Јесам, од рођења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па где сте точили гориво?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: На бензинској пумпи у Сувој Реци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ко, јел знате човека који Вам је точио гориво?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па било је пар њих, ја сам точио и свој приватни ауто сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи уопште Вас питам у том периоду?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па добро, добро и ја Вама кажем, значи знао сам од прилике људе из виђења, сад тачно како се зову и ово, сећам се и да је радио неки клинац од некуда је дошао, био из Призрена, не знам ни како се звао, он је точио, сада баш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни чули шта се догодило са њим?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: С ким?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Јашаром Беришом, ништа нисте чули?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите питања.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Само једно питање, Ви рекосте да се Бојовић вратио са Вама из Призрена заједно?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Око 15.априла, јесте ли заједно тамо и отишли?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не, нисмо заједно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ко је отишао пре?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Ја.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А кад је он дошао у Призрен?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не бих могло тачно да Вам кажем, после мене, после мене али тачно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Је ли почело било бомбардовање или?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па ја мислим баш у том периоду не могу, слагао бих Вас.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите тужиоче?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где сте спавали од 12.марта '99, до тог рецимо 15. или средине априла '99?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Рекао сам пар пута сам долазио кући, а у Призрену сам спавао, сналазио сам се значи, имао сам родбину, имао сам смештај у касарни у Призрену која је касније бомбардована па сам морао да се сналазим, спавао сам код родбине.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кад је бомбардована касарна у Призрену?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Опет бих Вас слагао али ја мислим да ли прву или другу ноћ бомбардовања одмах.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где сте после тога спавали?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Реко сам Вам код родбине у Призрену.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ког кога?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Код тетке своје.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како се зове?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Јовановић Вера.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А што се код ње нисте одмарали, кажете дођете кући да се одморите, што се нисте одмарали код тетке у?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па јел сам имао ја живу мајку и оца и још некога да обиђем кући, морао сам да дођем да видим своје родитеље за време бомбардовања, да се пресвучем, униформу да оперем, да заменим веш.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А како сте долазили из Призрена у Суву Реку?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Сад бих Вас слагао, ја и биле су организоване патроле из СУП-а Призрен биле су организоване патроле према Сувој Реци, Ораховцу и тако да за те магистрале, ја мислим да сам са њима, са колегама пребацивао до Суве Реке и враћао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел то сваки дан ишла та патрола?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па не бих знао да Вам кажем, није, ја мислим да, можда и свакодневно, мислим да је касније после у неком периоду и ја сам радио чак у тим патролама у Призрену.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел се то Ви пријавите неколико дана унапред или како изгледа то да Ви сад будете у тој патроли која иде од Призрена до Суве Реке и назад?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не бих имао шта, ја питам командира дал могу да одем, он је знао где станујем и да ли могу да одем, значи ја сам Вам рекао за тих, колко је било временски период то је било пар пута и то је било пре девет година, значи нормално да сам се неком јавио, да сам отишо и са њима се и вратио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кад сте први пут после бомбардовања касарне у Призрену с том патролом доши у Суву Реку?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не бих знао да Вам кажем кад.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па не морате тачно датум него?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па не могу, ја Вам кажем не знам тачно ни датум ипак је девет година, после тога и од доласка овде сам много других ствари преживео и свашта се издешавало сад да памтим неке датуме од пре девет година, стварно ја се извињавам али.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па знате зашто је важно, мислим, зашто мислим да можете да се сетите, зато што то бомбардовање је обележило све наше животе, па и Ваш?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И кажете бринули сте за родитеље, бринули сте за родитеље и то потпуно разумем.

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е па сад у односу на то бомбардовање касарне у Призрену, дал сте одмах отишли да видите родитеље?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сигурни сигурни сте да нисте одмах отишли?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па сигуран сам да најмање па сигурно десетак дана после тога нисам био, ја сам био и млад полицајац нисам могао ни да питам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, како нам објашњавате онда ту бригу за родитељима, за родитеље?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па објашњавам тако господине што сам први слободан тренутак отишо да обиђем родитеље.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Ја се извињавам јел могу сада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Ево завршио је, не знам чему овде сва ова питања, дајем приговор на оваква питања тужиоца јел мислим да стварно никакве везе са догађајем, а поготово ово задње питање како Ви бригу имате према родитељима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у реду, мислим немојте баш тог типа, како је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па судија има врло има везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можемо на који начин је водио бригу због родитеља.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, има врло везе, врло везе са овим што ми данас радимо, јел ако је један од сведока који је овде био, њега поменуо именом и презименом да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све смо то предочили, али поставите даље питање, али не типа питање како је онда водио бригу о својим родитељима на који начин, значи дајте конкретно питање везано за догађај.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па било је потпуно јасно разлог због чега је долазио каже из Призрена у Суву Реку, и да види родитеље, то, јер је бринуо за њих и то ја сад питам, ако је прошло десет дана од бомбардовања да ли је то та брига о којој прича, али није то важно, мислим, разумели сте ме у ком контексту је то били.

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Јел могу ја да се убацам судија.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па јел он сад треба да води бригу како сам ја тад бринуо о родитељима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, то је питање заменика тужиоца.

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Добро, али ја стварно не разумем питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То Вас је суд питао, али јел се сећате ко су били чланови те патроле с којом сте Ви долазили из Призрена у Суву Реку и после се вероватно враћали?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не сећам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кажете и Ви сте били члан те патроле?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Нисам био члан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мало пре сте нам рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није рекао, није рекао.

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Нисам, то је патрола у Призрену, господине ја сам био члан патроле у Сувој Реци, кад сам прешо у Сувој Реци да радим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли је некад патрола из Суве Реке возила некога из Суве Реке у Призрен?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тако као Вас?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, изволите?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Интересује ме, јесте ли Ви становали у касарни кад је бомбардована?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Радио сам ту ноћ.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Молим?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Радио сам ту ноћ.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А да Вас питам, да ли је СУП Призрен организовао увиђај након бомбардовања касарне, да ли знате?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Верујте ми ја сам био обичан полицајац, стварно нисам био, не би могло на то да Вам одговорим.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Радите сте на месту позорника, јел тако?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Рекао сам полицајац приправник, мењао сам се, значи из патроле, све живо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Сама чињеница кад је пала бомба на ту касарну а Ви сте ту становали, да ли Вас је то повукло да дођете ту, да ли сте долазили, кад сте први пут дошли након бомбардовања касарне?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Нисам измештено је нешто што сам имао од личних ствари и то је запаљено, уништено и више.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Кад сте дошли Ви у касарну, после бомбардовања касарне?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Нисам долазио у касарну.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нисте долазили у касарну?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Нисам.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, а да ли знате за пунктове који су постојали на путу Призрен-Сува Река, полицијски, јесу ли постојали неки пунктови на том путу?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па јесу вероватно јесу, мислим да јесу.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А знате ли ко је био на њима?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не бих могао да Вам кажем стварно, ја тад.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесте ли контактирали са тим људима?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Нисам.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Када сте долазили из Призрена у Суву Реку јесте ли свраћали код њих, јесте их?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Нисам, нисам.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А јер Вам неки род Анђелко Поповић?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Јесте.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Шта Вам је он?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Рођени ујак.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А јел он био на неком од тих пунктова?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Ја мислим да јесте али верујте ми стварно не могу да се сетим кад, на ком пункту и како, нисам тад радио с њим.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесте ли видели ову, јел знате ову цркву где је, православну цркву у Сувој Реци где је била?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Да, да, знам.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је звоник те цркве био виши од куполе цркве?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Јесте.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А да ли знате да ли је било дежурство на, кад сте Ви дошли јел било дежурство на?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Није било?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не, ја колко знам не.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А јесте ли чули да је било некад?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не, нисам чуо стварно.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А јел знате где је тај Тржни центар у Сувој Реци?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Тржни центар?

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да.

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па на, било је два Тржна центра.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Како се то зове Занатски центар?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Занатски центар.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Занатски центар, ту негде код станице полицијске.

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Код које станице?

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Код аутобуске.

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Знам.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Знате. А да ли сте ту приметили неке промене, неке паљевине или тако нешто?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не, нисам.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите госпођо Кандић.

НАТАША КАНДИЋ: Реците нам на основу чије одлуке, ког решења сте отишли у Призрен?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Добио сам решење из Београда, ја сам био у наставном центру у Клиси, на обуку за полицајце на курсу и они су ме тада решењем упутили за полицајца у СУП-у Призрен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Спомињали сте нешто Нови Сад, ја се извињавам, нешто сте спомињали Нови Сад?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па ту је, ту је обука за полицајце, вероватно знате у Новом Саду.

НАТАША КАНДИЋ: А на који период сте, шта је писало на том решењу, да обављате приправнички стаж у СУП-у Призрен, од када до када?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па шест месеци траје у полицији приправнички стаж.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, значи који је то датум?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па ја сам отишо 12.марта, реко сам мало пре судији.

НАТАША КАНДИЋ: Стоји у решењу од 12.марта?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Да, да од 12.марта сам полицајац.

НАТАША КАНДИЋ: А кад сте се вратили у Суву Реку да ли се Ви некеме обраћате?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Реко сам.

НАТАША КАНДИЋ: Будући да имате решење, коме се обраћате?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Рекао сам, обратио сам се командиру Репановићу,

НАТАША КАНДИЋ: А када сте упућени на приправнички стаж у СУП Призрен?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па јел ме Ви питате кад сам се вратио из Призрена у Суву Реку?

НАТАША КАНДИЋ: Не, коме се обраћа, ко доноси одлуку о томе да Ви можете да идете да продужите са Вашим приправничким стажом у ОУП-у Сува Река?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је тад је Шћекић Милош био јел тако?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Реко сам, да Шћекић Милош.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шћекић Милош је био он га је упутио.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шћекић Милош је у то време био и он га је упутио.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте нам да сте спавали у Призрену у тој касарни а да сте се после сналазили?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Па јел, ко је водио о Вама бригу као приправнику?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Ко је водио?

НАТАША КАНДИЋ: Да.

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па на послу су водиле старешине и полицајци старији којима сам био придодат на послу а у слободном времену сам о себи.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, али значи спавање и то где ћете да будете смештени то је била Ваша приватна?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Приватна.

НАТАША КАНДИЋ: Приватна, па мало је чудно. Кажите нам где су Ваши родитељи становали у Сувој Реци?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је на улазу у Суву Реку.

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Рекао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сам улаз.

НАТАША КАНДИЋ: Сува Река је, да ли код Балкана, да ли негде?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па реко сам мало пре, не знам да ли сте пратили, рекао сам близу основне школе.

НАТАША КАНДИЋ: Школе, ја питам да ли код Балкана, да ли је то била приватна кућа, зграда?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Зграда.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли су у њој били, било је и Албанаца?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Било.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је, докле су, да ли имате Ви сазања о томе докле су Ваши суседи остали ту у Сувој Реци?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не бих тачно знао да Вам кажем датум али кад сам се ја вратио из Призрена у згради није било Албанаца.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте, кад сте Ви завршили полицијски тај, школу дошли у Суву Реку?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: У Призрен дошо.

НАТАША КАНДИЋ: У Суву Реку?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Како?

НАТАША КАНДИЋ: Кад сте завршили полицијску школу ваљда прво долазите код родитеља у Суву Реку?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Да, да.

НАТАША КАНДИЋ: Па питам кад сте дошли у Суву Реку?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Ја мислим да сам само, не могу тачно да се сетим да ли је 12.март падао понедељак, а ја сам на пример дошо у петак, или суботу имао сам један дан слободан, недељу и одмах сам у понедељак стартовао са радом у Призрену.

НАТАША КАНДИЋ: Како коментаришете неке Ваше комшије из те зграде који су били изнад горе, они кажу да сте Ви били мобилисани у војној униформи и да сте били у групи полицајаца који су им 28.марта наредили да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Кандић ко је то реко?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Ја се извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Кандић ко је то рекао и када?

НАТАША КАНДИЋ: Причају све његове комшије.

АДВ.ДРАГАН ПАЛИБРК: Ја се извињавам нећемо се бавити причама рекла-казала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Палибрк ако ја реагујем немојте и Ви у исто време, молим Вас?

АДВ.ДРАГАН ПАЛИБРК: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Ево питам Вас да ли сте били мобилисани?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па рекли сте у какву униформу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли сте били мобилисани, то је питање?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Јесам.

НАТАША КАНДИЋ: Па јесте ли носили војну униформу?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте по доласку из те полицијске школе да ли сте били распоређени, да ли сте стражарили испред зграде у Вашој улици?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не, никада.

НАТАША КАНДИЋ: Негде?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите нам, кажете да не знате ништа о овом догађају у Сувој Реци, а кад сте сазнали да се нешто догодило?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сазнали уопште?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте сазнали?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: И прошли пут када сам био речено ми је само оптужница против Радослава Митровића и осталих, а због чега не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Не знате да се?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не знам, верујте ми да не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми зашто сте отишли из Суве Реке?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Где?

НАТАША КАНДИЋ: Па отишли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када на који, када мислите?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Када?

НАТАША КАНДИЋ: Па рекли сте пред истражним да не знам, 10. 11. 12.?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Нисам ја ништа реко.

НАТАША КАНДИЋ: Да сте отишли из Суве Реке са Косова?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: А то, јесам.

НАТАША КАНДИЋ: Па пошто нам кажете да се ништа необично није догађало, ја питам зашто сте отишли?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Нисам рекао да се ништа необично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете тако сада поставити, такође не може ни то питање, молим Вас госпођо Кандић не можете тако.

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Јесте ме нешто питали нисам чуо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не није, молим Вас поставите питање даље.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите нам, док сте радили, док сте то обављали приправнички стаж у Призрену јел можете да нам опишете шта сте као приправник радили, рекли сте да сте, разне послове су Вам давали?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Па дајте то сад мало опишите то је, почиње бомбардовање, шта онда, које задатке добијате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете, опишите шта сте Ви конкретно радили тад у то време?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па у то време значи као полицајац приправник дужан сам за шест месеци да прођем све полицијске послове, почев од позорника, патроле, рада на личним картама, пасошима, онда у све, оператива и све би то требало да се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте дужни, али да ли има неких измена обзиром да је кренуло бомбардовање, разумете да ли сте добили неке посебне задатке у то време?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Нисам добио посебне задатке, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Вас се све нормално одвијало, све како је и било раније?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па није, није таман посла, реко сам Вам мало пре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато Вас и питамо?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Није, нормално радио сам исто, мењао сам у патроли сам био на сектору са полицајцима ту из Призрена, био сам им придодат, помагао на сектору.

НАТАША КАНДИЋ: Опишите нам шта то значи помагање на сектору, шта сте радили, бомбардовање је, шта, буквално будете на улици без неког.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас да Вам кажем, не можете овако, приђите ближе микрофону, немате микрофон, приђите ближе, полако само господине Ђурђићу без реакције.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Имам примедбу, сведок типа да је радио у патроли за време приправничког стажа у Призрену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио је.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: И молим Вас, ако сад треба да Вам каже шта је радио у патроли, зна се шта ради патрола, и објаснио је радио сам на сектору у патроли, мислим да ово нема смисла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питање је било како је помагао, шта је помагао.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Рекао је да је радио у патроли на сектору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте све помагали?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: То је обичан полицијски посао значи.

НАТАША КАНДИЋ: Па молим Вас какав је то обичан полицијски посао у време НАТО бомбардовања када траје ратно стање, кажите нам шта је то, то није?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: И за време НАТО бомбардовања полиција је радила нормално, значи сузбијање криминала, хватање криминалаца, све је исто функционисало, превентивне патроле по граду, возило, све је то функционисало и за време бомбардовања.

НАТАША КАНДИЋ: Јел сте се слободно кретали по граду кад обављате послове?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: У Призрену? У Призрену да, слободно смо се кретали колко смо били безбедни то је нешто друго.

НАТАША КАНДИЋ: А кад сте дошли у Суву Реку како је било кретање?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Исто смо се кретали али уз веће неке безбедносне мере.

НАТАША КАНДИЋ: Као на пример које?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Како?

НАТАША КАНДИЋ: Какве безбедносне мере?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Ето какве безбедносне, у Призрену сам возио плаво белог кеца, кад сам дошо у Сувој Реци возио сам блиндираног УАЗ-а.

НАТАША КАНДИЋ: А је ли Вама неко дао по некој одлуци да Ви возите то возило, где сте га користили по граду?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Реко сам Вам, значи у патроли, патрола које сам ја био члан са тим УАЗ-ом возили смо храну и воду на позиције и тако.

НАТАША КАНДИЋ: Само нам разјасните, сад кажете да сте возили УАЗ и онда кажете да је патрола добила УАЗ, ко је онда возио тај УАЗ ко је био возач, а шта сте Ви били?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је постојао одређени возач или сте се смењивали то је питање?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Смењивали смо се ја и вођа патроле Папић Рамиз смењивали смо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То говорите за Суву Реку?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Да, да за Суву Реку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: И шта је подразумевало Ваш задатак у тој патроли, шта сте Ви лично радили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајде госпођо Кандић нек одговори на то питање, излазите из контекста то је било касније.

НАТАША КАНДИЋ: Па молим Вас да знамо да ли је био негде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Вама прво био вођа те патроле молим Вас господине Андрејевићу?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Папић Рамиз већ сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Папић Рамиз Вам је био?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко у тој Вашој патроли, ко је био возач?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Некад Папић Рамиз некад ја смењивали смо се, већином пошто је био старији колега ја сам га мењао, он је био вођа патроле, а из цивилства сам имао и у војсци сам био возач са свим категоријама, ја сам возио, онда смењивао сам колегу старијег ето то је.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте тада приликом обављања патроле у граду, да ли сте виђали људе да одлазе, напуштају град, пролазе кроз тај град, иду некуда?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Виђао сам то још у Призрену, кад сам дошо у Сувој Реци већ нисам виђао то.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је бил издавања неких зелених картона да су људи ишли да се пријаве?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: За где ме питате?

НАТАША КАНДИЋ: За Суву Реку?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не, значи ја то нисам видео, кажем Вам кад сам ја дошо то није било.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли је било у Сувој Реци да су људи са села долазили, склањали се, тражили склониште у Сувој Реци, да ли знате?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Ја то не знам, то нисам видео.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте виђали оне своје вршњаке које сте помињали да сте с њима били у школи, дал их је било?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Реко сам Вам мало пре кад сам дошо из Призрена значи у мојој згради није било.

НАТАША КАНДИЋ: А јесте ли питали некога где су?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: А кога да питам.

НАТАША КАНДИЋ: Па своје родитеље, јесте ли питали?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Кога, моје родитеље, моји родитељи су били доле у другој згради скривени у бункеру, у подруму од НАТО бомбардовања и они су исто повремено долазили да обиђу стан, вероватно и они нису их видели кад су били одлазили.

НАТАША КАНДИЋ: Вероватно, јесте ли их питали или их нисте питали никог, то нам реците?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Нисам питао.

НАТАША КАНДИЋ: Јел Вам било нормално да?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па ја сам реко да је било ненормално стање и да није било нормално, већ сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете Миљковић Милутина?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је он у то време био када сте Ви били у СУП-у Призрен, на којим пословима?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: У СУП-у Призрен?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не бих стварно, био је старешина

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га виђали тамо?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: У Призрену нисам, у Призрену нисам га виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте га виђали у Призрену?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Нисам док сам радио у Призрену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте прешли у ОУП Сува Река, да ли сте га видели?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Јесам, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видели сте га тада?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је он био тамо?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Начелник, вероватно ОУП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, да ли је начелник или није?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Овај, верујте ми да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Ђурђићу, седите овде где имате микрофон, ево Вам овде микрофон, седите слободно ту.

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не знам, не бих могао тачно да одговорим, верујте ми, јер је то било у том времену. Он је прешао из СУП-а Призрен вероватно у Сувој Реци као старешина, а стварно не бих знао на ком радном месту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, немогуће да не знате ко је био начелник, прешли сте?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: У Сувој Реци је био начелник Витошевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам, шта је Миљковић Милутин?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не бих знао да Вам кажем. Био је старешина у Сувој Реци, али тачно по решењу сада, значи мени је био претпостављени не непосредно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте можда коментарисали откуд сада он овде из СУП-а Призрен откуд у Суву Реку сада?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не, не, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико ништа није коментарисао?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па није коментарисао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познавали Вељковић Велибора?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да нам кажете нешто о њему, шта је он радио, на којим пословима је био када сте Ви дошли у ОУП Сува Река?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па, овај, евидентичар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Евидентичар?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Евидентичар, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вељковић Велибор када је код заменика тужиоца давао исказ, он је набрајао ко га је то критичног дана, када говорим критични дан, мислим на страдање породице Бериша, ко га је све видео

и он каже, међу припадницима полиције, видео је Чукарић Слађана; Петковић Микија, Јовановић Годора, између осталог је рекао да је видео и Вас?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Вероватно се и он добро не сећа, значи ја сигурно имам, овај, доказе да сам дошао тек средином априла у Сувој Реци. Е сада он после тог времена је мене виђао и вероватно ме виђао, остао сам, не бих знао да објасним зашто је то рекао, стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У каквим сте односима били са Вељковић Велибором?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па, у коректним односима, колегијалним, да, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете оптуженог Митровић Радослава?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Познајем га, не из тог периода, познајем га из каснијег периода.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то каснији период, када је то?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Каснији период, господин је мени био помоћник команданта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је много касније?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па и није много касније, после две, три године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто сте били у СУП Призрен, да ли сте имали прилике да чујете за њега тада?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања, изволите браниоци.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: (бранилац првооптуженог Митровића) Захваљујем се. Судија, ако дозволите, ја бих само један конкретан предлог дао са којим би у оваквим ситуацијама, код оваквих сведока који очигледно немају конкретна сазнања, а неко их је у претходном периоду поменуо, скратили све ово силно испитивање које ми данас имамо, па и ово које је госпођа Кандић, надам се, не са лошом намером покушала да сазна неке чињенице. Овде постоји само једна ствар, а то је да га је поменуо један или два сведока, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вам кажем, не можете сада коментарисати, него сада постављамо питања. Прво поставите питања, па ћемо после, разумела сам, да скратимо мало, јер је сведок, како каже, није му јасно све шта се догодило

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија, покушавам процесно да то помогнем да се ово скрати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Јер ћемо овај поступак водити још седам година, суочити овог сведока са сведоком «А» и са евентуално сведоком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су предлози, молим Вас, само дајте питања.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: И завршићемо читаву причу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате питања нека?

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: А питања, да ли воли родитеље и шта је радио и како је радио, мислим то стварно нема смисла. Имам питања за њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: У периоду непосредно пред почетак НАТО бомбардовања и у периоду, у току НАТО бомбардовања, да ли је било безбедно кретати се на релацији Призрен-Сува Река?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Није било безбедно.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Због чега није било или због кога није било безбедно?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па, није било због терористичких напада, значи, постављања мина на том путу, онда, из тих разлога.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Значи, нисте се могли слободно кретати?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Нисмо се могли слободно кретати.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Кажите ми, у самој Сувој Реци, када сте дошли из Призрена, ја опет не знам датуме и не могу да се везујем, рекли сте половином априла, ако се добро сећам?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Да, да.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли сте чули за некакве, да ли је ту било безбедно и да ли сте чули за некакве нападе, евентуално ОВК у околини Суве Реке и тако даље?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па, чуо сам, зато што сам и ја пре тога већ живео, значи у том, чули сте, у том граду и знао сам да није баш било безбедно. И пре тога, значи и пре НАТО бомбардовања и пре него што сам ја био полицајац, да је увек било ту провокација и да није било безбедно.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Кажите ми, да ли сте у том периоду оптуженог Митровића, кажете да га знате из каснијег периода, да ли сте га у том периоду видели или чули да је био у Сувој Реци? Прво, да ли сте га Ви икада видели у Сувој Реци, а друго, да ли сте Ви чули да је он био у Сувој Реци?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не, не.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Немам више питања, судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Адвокат Игор Исаиловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да се ја претходно надовежем, Ви кажете да сте Ви чули да није баш било безбедно. Од кога сте чули, ако нисте чули за страдање породице, разумете, са ким Ви коментаришете о томе, од кога Ви то чујете?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Ја сам живео пре тога, то је много раније почело. Господин Нишавић, на пример је рањен у центру града.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То говорите за ранији период?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па, и за раније периоде, уопште, он је питао каква је била ситуација уопште у Сувој Реци. Значи, није било, човек рањен, нападнута станица и ја сам у то време био и клинац, да се тако изразим и знао сам шта се дешава и да није било безбедно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Да ли је Вама Радојко Репановић икада издао наредбу да идете по шиптарским кућама и да говорите народу да се исељава из њих?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не, никада.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Да ли је икада Вама Радојко Репановић издао неку незакониту наредбу?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Да ли сте чули од некога или сте можда били присутни да је Радојко Репановић издао неку незакониту наредбу неком припаднику полиције?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо, питања даље?

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Поменуште на питање колеге Тодоровића звоник црквени?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Да.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Да ли сте икада били на њему?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не, нисам.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Па, на основу чега закључисте да је звоник већи од цркве?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па, види се у самом пролазу.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Само да Вас питам, да ли мислите на врхове звоника и цркве, па да је врх?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па, тако ме је и питао господин, од куполе цркве, да ли је виши звоник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, виши је звоник.

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: То се види.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Добро, да ли се види, где се налазе звона на звонику?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Е сада.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Да ли Вам је познато, како се звони тим звонима? Где стоји човек који звони?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Верујте ми да ми није познато, нисам имао стварно прилике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били уопште некада да сте се попели на звоник?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Нисам, нисам, стварно.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Да ли има још питања?

АДВ. МИЛАН БИРМАН: (бранилац окр. Зорана Петковића) Рекли сте да познајете и Зокија и Микија Петковића. Где је био Зоран Петковић за време рата, да ли знате?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Када сам ја дошао, значи из Призрена у Сувој Реци, њега сам затекао на бензиској пумпи.

АДВ. МИЛАН БИРМАН: Да ли је био некада припадник полиције, да ли је радио у полицији?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Ја се не сећам. Ја га нисам видео.

АДВ. МИЛАН БИРМАН: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. ГОРАН ФОЛИЋ: (бранилац Петковић Мирослава) Само сведок, судија, није нам јасно, он каже да је звоник височији од цркве, али нека нам каже, ако је он то видео, пошто се на звонику налазе и прозори, да ли зна да ли су ти прозори височији од задње тачке цркве или су у нивоу са црквом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли уопште знате где су прозори?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не могу да се сетим, али вероватно је купола вишља, али купола сада колико враћам филм, да је она затворена са свих страна. Ја сам мислио на куполу и тако ме је и питао адвокат, да ли је купола цркве нижа од куполе звоника, тако ме је и питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то нико није спомињао, то Ви сада спомињете куполу, него Вас је питао, да ли је звоник вишљи од цркве.

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Тако је питао адвокат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Купола?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Тако је питао сигурно, ја се сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ГОРАН ФОЛИЋ: Да ли су звона била изнад тих отвора од звоника, да би решили ту висину?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не знам, никада нисам улазио, стварно.

АДВ. ГОРАН ФОЛИЋ. Рекли сте да познајете Петковић Мирослава?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Да.

АДВ. ГОРАН ФОЛИЋ. Да ли знате, који су његови задаци били у ОУП-у Сува Река?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не бих знао сада тачно његове задатке, стварно.

АДВ. ГОРАН ФОЛИЋ. Добро, да ли знате где је он био, да ли је био у патроли или је имао неке друге задатке?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Ја када сам дошао из Призрена у Сувој Реци, мислим да је пар дана био са мном у патроли, а онда су га негде послали на терен, а њега је заменио Гогих кога сам малопре споменуо. Ево сада сам се тога сетио, да смо пар дана били заједно у патроли.

АДВ. ГОРАН ФОЛИЋ. Да ли је он био у резервном саставу?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: У резервном саставу.

АДВ. ГОРАН ФОЛИЋ. Да ли знате, који су његови задаци били када је био са Вама у аутопатроли?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Исто као и мој, значи, са тим УАЗ-ом, возили смо храну, воду на позицијама.

АДВ. ГОРАН ФОЛИЋ: Немам више питања.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: (бранилац Папић Рамиза) Ако може само сведок, да ли могу директно сведоку да се обратим, пошто је ту ближе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Ако можете, Ви сте рекли да сте радили заједно са Рамизом Папићем, ово што је и колега Фолић питао, који су задаци били, како је питао за Микија Петковића, какви су задаци Рамиза Папића били?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Исто као и свима нама, једино што је био вођа патроле као најстарији полицајац.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Значи конкретно, шта сте развозили?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Значи, ако вода зафали на позицијама, храна, превентивно по граду, значи, не дај Боже да неко буде рањен, да ово, да се укаже прва помоћ, да се одвезе до амбуланте, ето то је.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Добро, добро. Реците ми, да ли сте Ви добро познавали Рамиза Папића?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па, с обзиром на то кратко време, јесам, брзо смо се спријатељили.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Добро, да ли можете да ми кажете овако, о карактеру, о нарави, ајде да још будем прецизнији, какав је он био човек? Да ли је био прек, пргав, агресиван или је био?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не, таман посла, насупротив том свему, баш насупротив.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Добро и последње моје питање, да ли сте Ви радећи са њим, чули или видели лично да је он икада извршио некакво кривично дело?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Не, никада.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо, оптужени да ли имате питања?

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: Судија, ја се извињавам, само бих још једно питање. Није нам објаснио да ли је резервни састав био подређен редовном саставу полиције, значи по некој хијерархији?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био надређен резервном саставу?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па, како ко је био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био надређен резервном саставу?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па, резервном саставу када су били на пример придодати као нама, у то време, ја сам био приправник, шеф патроле исто, као што је мени био шеф, тако и колеги ко је био у резервном саставу.

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, господине Репановићу. Оптужени Репановић Радојко. Само се мало померите због микрофона.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Имао бих само једно питање за господина Андрејевића. Колико је аутопатрола радила истовремено у том времену када си ти био у аутопатроли?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Колико се ја сећам, само једном.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Да ли има још питања? Изволите, оптужени Јовановић Ненад.

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Господине Андрејевићу, ја бих Вас питао једно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приђите мало ближе микрофону.

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Док сте Ви радили, када сте дошли ту, како причате у Сувој Реци, да ли сте било када, било у ком тренутку, радили значи и са припадницима резервног састава и са активним саставом, из разговора или нешто, чули или непосредно Вама, да ли сам било када наредио да идете од куће до куће, да исељавате, да убијате, да крадете или било каква кривична дела, молим Вас, реците пред овим већем?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Рећи ћу, нема проблема. Значи, никада, таман посла. Значи, ради се о изузетним старешинама, професионалним полицајцима у којима смо само могли да видимо, нешто да научимо од њих, а таман посла да нас наводе на неко кривично дело или тако нешто. Значи, негативан одговор у сваком случају.

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли има још питања, оптужени, да ли немате питања? Да ли Ви имате још нешто да изјавите? То је све, да ли је тако?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Па, све, једино, не знам, то су све моје колеге да их поздравим и да, могу само о њима све најбоље да кажем, ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате трошкове доласка?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тражите трошкове?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде имамо информацију да је 2.000,00 повратна карта аутобуска?

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Толико ми можемо да Вам исплатимо.

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Добро.

Сведок Андрејевић Срђан тражи трошкове у висини повратне аутобуске карте.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Исплатити сведоку 2.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо, господине Андрејевићу, можете ићи.

СВЕДОК СРЂАН АНДРЕЈЕВИЋ: Хвала и Вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете молим вас сведока Бојовић Дејана да позовете. Хоћете молим сведока Бојовић Дејана.

Сведок ДЕЈАН БОЈОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, господине Бојовићу.

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Најпре ћу од Вас узети личне податке. Ваше име и презиме?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Бојовић Дејан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Љубише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: 18.08.1978. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше пребивалиште је где?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Лазаревац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На адреси?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Милована Лазаревића бр.105-б.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Дипломирани официр полиције.

СВЕДОК опоменут, упозорен, заклет:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте позвани у својству сведока. Дужни сте да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на питања, уколико би тиме себе или неког Вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети и кривичном гоњењу. Да ли сте разумели?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, дужни сте да нам о свему испричате, не смете ништа прећутати. Изволите, интересује нас, у време од почетка бомбардовања, од 24. марта 1999. године, где сте били, на којим пословима сте били?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: На пословима полицајца, уствари, ја сам био припадник резервног састава, пошто сам тада још увек био студент Полицијске академије. 25. значи сутрадан, значи после бомбардовања, ја сам са групом неких полицајаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, молим Вас, заклетву молим Вас да прочитате, јер сте по закону дужни и заклетву да положите.

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо, наставите.

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Да наставим? 25. ујутру упућени смо, значи, група полицајаца међу којима сам био и ја, упућени смо у, ја сам био у месту на уласку у месту Ћиновце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На улазу?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Па, мислим, то је раскрсница, то је пут који води према Призрену и то је улаз у село Ћиновце. Ми смо ту били смештени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте распоређени, када је то тачно и ко Вас је распоредио?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Распоредили смо 25. ујутру, сада, сатницу, можда 5, 6 ујутру, значи не знам тачно баш време, али упутио нас је командир полицијске станице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Господин Репановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас је у јутарњим сатима упутио или Вас је раније упутио, дан пре, како је то било?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: 25.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви добили обавештење, јер ако је то рецимо и у 5, 6, нисте у полицијској станици, да ли је тако?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Не, не, ми смо дошли у полицијску станицу у 5 ујутру или у 6, тачно се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вас је позвао?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Па, сви смо ми знали да треба да се јавимо у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знали сте, то Вас питам, значи знали сте?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ја сам знао да треба да се јавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Јавио сам се, ујутру смо значи добили распоред и ми смо отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада, реците овако, кога се сећате све, ко је био испред полицијске станице и ко је био одређен на тим пунктовима и како је то кренуло, како су Вас одредили где ћете ићи, да ли су то биле неке групе, типа вода, одељења, како је то било, опишите нам мало?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Па, више је то било, па можда да кажемо, ојачано одељење, јер одељење формацијски је негде десет људи, девет и плус командир одељења, значи, можда смо били ојачани, можда дванаест, тринаест, не сећам се баш тачан број. Значи, ми смо упућени возилима смо стигли тамо, било је нас, значи, био је један или двојица полицајаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо код полицијске станице, прво, после када сте упућени. Да ли се сећате некога, ко је био са Вама?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ту је било нас можда тридесет, четрдесет, што полицајаца, што резервиста, значи. Ту смо прозвани, значи и одређени ко ће да ким да иде, значи прочитан је списак, значи одређено је колико људи ће где да иде, на који положај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте нешто написмено добили или не или је само прочитан списак?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Прочитано је, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Пошто кажете да сте се сви ту окупили, којим возилима сте ишли?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Било је неких ових «газика» и ја мислим да је било «пинцгауера», нисам сигуран баш то, али мислим «пинцгауера» и «газика».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам каже, где тачно треба да идете?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ми смо отишли, то моје одељење или група, како хоћете да је назовете, ми смо отишли у место Ђиновци. Ту смо изашли из возила и ту смо били у наредних пар дана. Е сада, могуће да је било шест, седам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ко је конкретно код Вас био вођа тог Вашег одељења?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био вођа Вашег одељења где сте Ви били?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Вођа одељења је био полицајац, сада имена и презимена не могу тачно да се сетим, али надимак је Белчо, Бели, Белчо. Сада, име и презиме, не знам напамет, не могу да се сетим како се звао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете мало да нам опишете, како то изгледа, колико може да стане у то једно возило људи, колико стаје?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: У које, у «газику» или у «пинцгауер», не разумем? У «газику» или у «пинцгауер»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците и једно и друго.

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Па, у «газику» могу да стану напред возач и сувозач и позади можда ако је оно са клупама, можда могу да стану шест, седам, осам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи укупно, колико може да стане отприлике?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Па, можда до десет људи, ако има са оним клупама, мислим, не знам тачно напамет да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је са Вама био у возилу?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Па, у возилу тачно не могу да се сетим, али могу да Вам кажем са ким сам био тамо на положају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете и тако ако се сећате?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: На положају, значи поред овог полицајца кога сам поменуо, значи био је још један полицајац, он је Борисављевић Трифун или тако, значи, Борисављевић је презиме. Било је пар резервиста, значи била су браћа Гогић, један се зове Мишко, а други Милосав или Милисав, не знам име, Поповић Анђелко и било је још пар резервиста која не знам како се зову, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како то изгледа? Да ли сте сви заједно кренули, сви, читава та група полицајаца од тридесет, четрдесет?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви заједно крећете?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је возио, не сећате се, газику?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Не могу да се сетим, нисам о томе ни размишљао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, како сте Ви знали тачно где треба да будете? Опишите нам, како је то изгледало. Кажу, идете на улаз у Ђиновце. Да ли Вам кажу где, са које стране пута, где ћете бити смештени, опишите нам мало ту ситуацију?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Добро, ту је било можда и мало конфузије, сада не могу тачно да се сетим, али ми када смо стигли тамо у Ђиновце, мислим на улаз, то је скретање значи са леве стране, ми смо ту изашли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са које стране, према, када идемо према Призрену?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Према Призрену са леве стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са леве стране?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Јесте, са десне стране нема кућа, ја мислим, колико се сећам, ту је неки аеродром пољопривредни или тако већ нешто, не знам шта је са десне стране. Мислим да је пољопривредни аеродром, само писта мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: А са ове стране је улаз у село Ђиновце, са леве стране, гледамо у правцу Призрена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Где сте се сместили, ко Вам каже, ту ћете бити?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: На улазу је била нека кућа која је била недовршена, од црвених блокова и ми смо били ту. То је била, биле су, да кажем, можда по две плоче или под једним кућа, значи, није била завршена, није било ни прозора, ни врата на кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била под кровом?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли постоји кров те куће?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Не, само плоча је постојала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само плоча?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Да. Сада не знам да ли је била једна или две, не сећам се, претпостављам да је било две.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: И ми смо били ту смештени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вас десетак, дванаест?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Десетак, дванаест, значи, то је то, то одељење. Лево и десно од нас су биле још по једна група, сада не знам тачно колико је било, претпостављам ако је нас било толико, да је и њих било исто толико, толики број, отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како мислите лево и десно, ви сте као у средини?

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Извините што упадам, али мој клијент је направио још једну скицу Ђиноваца и тог места, па ако желите, мислим да ће помоћи баш доста, може да каже где су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Скицу Ђиноваца?

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте да видим. Добро, сада једино Вама да дам да видите да ли је та скица верна ономе што Ви.

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Да приђем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, што Ви говорите где сте били. Погледајте ову скицу. Ми немамо сада овде ни услова, немамо документ камеру, не би могли да вам покажемо да сви видите ту скицу.

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Претпостављам да је ово овде, ако се не варам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обележите онда.

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ако се не варам, ово овде. Али ја мислим да је овде била нека кућа пре него школа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, улаз је овде, ово је раскрсница?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Овде, овде су била, овде је та кућа, на пример, баш на том скверу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нацртајте ту кућу ту.

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: То је та кућа и ту смо ми били смештени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли би Вам било лакше да можда Ви направите скицу, да скицирате где сте Ви тачно били, како је пут према Призрену, где су Ђиновци, хајде нацртајте нам, скицирајте нам, отприлике и где су остали, ако сте Ви на улазу, значи, остали, да ли су у том низу, како су распоређени?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ја нисам баш неки у овим пословима, али покушаћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Скицирајте нам само да имамо представу.

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ево овако, да ли могу да приђем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете.

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ево, ово је тај пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Напишите, напишите који је пут, где води тај пут, где сте Ви тачно били, нацртајте кућа и означите да сте Ви ту били смештени и потпишите. Значи, ово је кућа где сте Ви били смештени? Узмите скицу и станите тамо за микрофон. Добро, значи Ви остајете ту са десет, дванаест полицајаца. Да ли сте имали нека средства везе?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Имали смо радио-станицу, ја мислим да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радио-станицу? Да ли сте сви имали или је само једна особа имала или више?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Не, имао је тај Белчо, он је имао своју радиостаницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он добио, како је он добио, по ком основу?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што је вођа био или?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Вероватно зато што је он био и зато што је био полицајац. Ови остали су били резервисти, тако да је он, претпостављам да је он био ту нама задужен за руковођење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И шта је Вама основни задатак био, зашто сте Ви отишли у Ђиновце?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Наш је задатак, моја нека претпоставка и оцена да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не претпоставка, да ли је Вама речено који је задатак?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Речено је, али кажем да је обезбеђење те комуникације која води од Суве Реке до Призрена, пошто је то један једини пут, не постоји, не постоји други пут до Призрена, мислим из Суве Реке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком смислу обезбеђење комуникације, шта треба да радите, да ли да вршите претрес возила, да ли да, како, у ком смислу се врши обезбеђење?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Пошто тада још увек су терористичке те групе постојале и са једне и са друге стране, како да назовем, ове стране која је гледала тамо на Мушотиште и ова страна овамо која је гледала према Ораховцу. Значи, пошто су постојале те терористичке групе и са

једне и са друге стране, које су вршиле нападе на полицијске те конвоје који су пролазили, значи наш задатак је био да заштитимо те пролазе, значи пролазак возила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Где одлазе остале групе? Колико је то било група, да ли можете да кажете отприлике?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ја мислим да је било три.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Три групе?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Јесте, једна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где видите да је друга група, где је трећа група?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Једна група је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У односу на Вас?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: У односу на нас, неких, ајде да кажем, можда триста, четиристо метара, можда и више, не могу тачну оцену да кажем, али то је негде изнад моста пре скретања за село Лешане. Ту је била још једна група.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исправите ме ако грешим, то је тај мост Сопине што се спомиње?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то Сопине?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Није Сопине, Сопине је на другој страни, нема никакве везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, значи изнад моста кажете, ту је друга група?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ту је негде у близини моста, да кажем, можда стотињак метара од моста или педесет метара, углавном ту су били исто до комуникације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ближе пута или даље?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ближе путу?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ближе, ближе путу, то је, то су објекти који су ближи овој комуникацији која пролази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је то објекат био?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Па, не знам какав је, нисам ја био код њих, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте били?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Значи, на триста, четиристо метара?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: То је та једна, значи то сам рекао и ова трећа која претпостављам да је била и последња, можда је била још једна, али ја мислим да је била само још та, та је била са наше, значи и

даље према Призрену, исто са леве стране, значи, путем Призрена исто са леве стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли на истој, отприлике, удаљености?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Мислим да је била иста удаљеност, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Око триста, четиристо метара?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Можда и више, можда петсто, не могу тачно да оценим, ајде да кажемо да је била та.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, ко је био вођа патроле те друге групе, а ко треће?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: То не бих могао да Вам кажем, зато што не знам, нећу да кажем неко име, а да погрешим, мислим, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како знате где су они лоцирани?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знате где су лоцирани, да ли се види?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Зато што након тога, када смо се ми вратили, после пар дана, причали смо, где сте ви били, где сте ви, тако да сам знао отприлике где су били људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и то би било значи да сте Ви 25. ујутру кренули?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте кренули од полицијске станице, да ли сте видели, да ли је било паркираних неких возила, да ли сте имали прилике да видите, да чујете, да ли је било неких дејстава, пуцања у том смислу, значи, рано ујутру крећете?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Паркираних возила, мислите пред полицијском станицом, то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред полицијском станицом?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Увек је било пред полицијску станицу паркираних возила, мислим, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на улици?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: На улици, ја се не сећам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било камиона?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Мислим да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите да није? Да ли чујете тада, када сте значи кренули, да ли чујете, да ли је било пуцања неког?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Тада када смо кренули, ја мислим да није било, тада када смо кренули ујутру да није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте чули?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Касније, тог дана и наредних дана, било је пуцњава са свих страна, мислим, то је већ почео, почео је сукоб, тако да,

претпостављам да је, мислим да је већ у послеподневним часовима, ако се не варам, мислим да је тог дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ким сукоба?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Са терористима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су то?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су то, припадници?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: ОВК.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: ОВК?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. У то време, значи, Ви кажете, колико сте били, пар дана сте ту?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ја мислим шест, седам, можда чак и осам дана, али ја мислим да је шест, седам дана било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли су пролазили неки камиони, неки ципови?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Пролазила су возила, значи, свакодневно су пролазила возила, за све време док смо ми били тамо, значи и са једне и са друге стране, и у правцу Суве Реке и у правцу Призрена. Значи и са једне и са друге стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то војна, полицијска, цивилна?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Било је и војних, било је и полицијских.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било цивилних?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Па, можда је било и цивилних, претпостављам да је било, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада, ако пролазе цивилна, да ли сте имали Ви неко овлашћење да их зауставите?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Нисмо ми заустављали возила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте уопште заустављали?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Не, нисмо заустављали возила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, то када сте кренули, да ли сте понели са собом храну?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ја мислим да смо понели храну, мислим, мислим да смо понели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали храну?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ја мислим да смо понели ланч пакете, али мислим, значи не могу да будем сигуран, ипак је то временски период, сада већ осам година, колико већ има, значи, не сећам се, мислим да смо понели, али то је, мислим да смо понели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И опишите нам, како то сада изгледа? Ви обезбеђујете, како иде, да ли то по цео дан, да ли се одређује једна група дневна, једна група ноћна, како?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Пошто је нас било, да кажем, десет, дванаест, није битно, одређено је колико ће људи бити на стражи, док остали људи одмарају, значи, није било потребе да сви будемо ноћу будни, него смо на смену, значи, дежурали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По сменама?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Сменски, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како вам се храна доносила?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Храна нам се доносила, ја мислим на два дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На два дана?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: По потреби, да, храна и воду су доносили, храну и воду су комплетно доносили, доносили су ланч пакете колико се ја сећам да су били ланч пакети. Ја мислим да су биле конзерве, пошто тада у то време, није могло ништа друго ни да се добије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како мислите по потреби, да ли се то јављало или како?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Не, они су знали вероватно, ако су нам донели за данас и сутра, за два дана, следећа је потреба да нам донесу, јер ми нисмо знали тачно колико ћемо дана бити тамо. Зато мислим по потреби, претпостављам да је неко мислио и о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ко вам је доносио храну и воду? Да ли је то била посебна нека патрола, како је то било организовано?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Па, није, доносили су полицајци Суве Реке, који су били, значи, претпостављам да су били у станици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је вама доносио конкретно?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ја мислим да је био Папић Рамиз, мислим да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само он?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли само он или још неко?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Не, не, било их је, ја мислим да их је било по тројица или четворица у возилу, ако се не варам, али, значи њега се сећам, пошто њега познајем већ годинама, значи знам га од када сам био приправник, мислим из школе, из Каменице, тако да сам њега познавао, а, чак мислим да је неко био од резервиста са њим, али нисам сигуран, значи у те детаље, али њега се сећам, зато што је он увек био спреман на шалу и ми смо увек, остао ми је у сећању да је увек он долазио. Мислим, он је доносио храну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само се њега сећате?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Њега се сећам, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он возио?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ја мислим да је била газика, УАЗ или газика, како год хоћете, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ниједног не можете да се сетите?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Па, не могу да се сетим, стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кажете, на два дана?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ја мислим да је било на два дана, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он увек долазио?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ја мислим да је он долазио, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вас је неко од официра, од старешина посећивао?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вас је посећивао?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Једном приликом нас је, или можда чак и два пута, обишао Ненад Јовановић, помоћник командира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једанпут или два пута, кажете?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада у односу на тај 25., тог јутра, када је дошао да вас обиђе, пошто кажете, једанпут, два пута, ако се сећате?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Па, претпостављам да је било значи после два, три дана први пут и онда пред крај, значи још једном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После два, три дана?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Да, први пут и онда претпостављам да је било пред крај, пошто ја мислим да смо били шест или седам дана, тачно не могу да се сетим временски колико је било, али значи претпостављам да је то било други пут пред крај, мислим када смо требали да се вратимо назад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, са ким долази?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ја мислим да је био сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сам?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којим возилом долази?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Сада, пошто је ту било више возила која су се користила, могуће да је била «Лада Нива», могуће да је била газика, значи не могу баш конкретно да кажем, али мислим да од та два, ајде да кажем, да је једно било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чисто, шта Ви мислите, пошто кажете да нон-стоп су биле пуцњаве, да су терористи деловали, како објашњавате то да он долази сам?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како објашњавате то да он долази сам, значи, колико сам схватила, није било безбедно?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Да, на том делу, пошто су већ постојале те, пошто сам рекао да су постојале те групе, вероватно је било безбедно да се дође до нас, разумете, а старешине су углавном саме биле. У делокругу рада старешина, старешина ради сам, нема никога са ким ради, разумете, самосталан је у свом раду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико се ту задржи?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Па, можда неких сат времена, док попричамо, док он пита шта има ново, шта се дешава, како смо и тако то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вас је Репановић некада посетио?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ја мислим да није, али нисам сигуран у то, могуће да је и био. Могуће да је био и то врло могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте уопште за то време долазили у Суву Реку, да ли сте напуштали положај?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Не. Нисам имао како да дођем до Суве Реке, зато што ми нисмо имали возила. Ми смо ту остављени и возила су враћена, значи ми смо остали тамо на тим положајима. Исто и ове групе које су биле, које сам напоменуо, оне су остале ту, значи биле су статичне, нису се померале одатле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте напуштали уопште?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у то време виђали неке избегличке или колоне, аутобусе, да ли сте имали прилику да видите људе?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: У то време, за време нашег боравка, колико се сећам, нису пролазили. Можда је било тих неких појединачних пролаза возилима, али неких већих група није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То када кажете да сте били на уласку у Ћиновце, да ли је то, то је једино, да ли можете да ми мало прецизније кажете, Ћиновце, да ли је то сам улазак у Ћиновце и сада остале групе које су биле распоређене, да ли је то исто Ћиновце или неко друго место?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Сада ћу да Вам кажем једну ствар, да Вам можда појасним, да Вам буде лакше. Пошто су села тамо специфична била, била су велика, значи, у великој дужини и Ћиновце је било велико село, огромно, које се простирало тамо даље, не знам, мислим да је тамо после Селогражде или претпостављам, да не погрешим, после Ћиновца, значи, малтене су била спојена та сва села, изградило се годинама,

малтене је било све спојено. Значи то је улазак, сам улазак у село Ћиновце, то, та кућа, значи то је скретање, претпостављам пошто су биле куће у оном нижем реду, да је то село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како бисте определили ове две групе?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су и оне биле, да ли је то исто Ћиновце? Да ли су и они били у Ћиновцима?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ја бих рекао да је ова претходна група, прва, значи, најближа Сувој Реци, да је то или, или да кажем, није Лешане, него Топличани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, Ви сте прва група?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Не, ја сам друга.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте друга, Ви сте у средини, добро? Значи, прва група је Топличани?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Претпостављам да је Топличани, хајде да кажем, не знам баш најбоље, тај терен, хајде да кажем да је Топличани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ова трећа?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ова трећа, па и то је не могу да кажем да је улаз, ми смо били на самом улазу у Ћиновце, али не знам ни како се зове то следеће село, наредно, не знам како се зове, не могу да се сетим. Не могу да се сетим како се зове село, то следеће, али претпостављам да је то исто атар тог села Ћиновца, претпоставка ми је да је то њихов атар, али најбоље да не тврдим ништа, пошто не знам да ли је стварно Ћиновци или можда атар другог села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и кажете да сте имали прилике да видите?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Избеглице, да ли је тако?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Рекао сам Вам да сам видео само појединачна возила, нисам рекао да сам видео избеглице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само појединачна возила?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Да. Нисам рекао да сам видео избеглице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам, да ли сте видели?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели никакве избеглице?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ко Вам каже, после седам, осам дана или колико сте већ остали, ко Вам каже да напустите, да се вратите и где одлазите?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Дошло је, дошло је возило по нас. Мислим да је био неки камиончић, ако се не варам, значи, дошли су по нас и рекли су, хајде, спакујте се, крећемо за Суву Реку. И ништа, ми

смо се спаковали и кренули и вратили се у Суву Реку. Пошто сам ја живео у Сувој Реци, ја сам, пошто у мом стану није била мајка, ја сам отишао код моје сестре, тамо се пресвукао, средио се и то је то, мислим, то је за тај дан. То је ја мислим било негде око 12, 1, хајде, моја претпоставка да смо се ми вратили већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико бисте могли да определите, да ли можете, почетком априла, како је то било?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: То је било крајем марта или почетак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Крајем марта?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Долазите у Суву Реку, да ли затичете нешто необично у Сувој Реци?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Необично?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте се вратили, да ли сте запазили, да ли има неких паљевина?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ми смо ушли у Суву Реку са те стране одакле смо ми дошли, значи одмах почињу зграде где су живели претежно, значи, Срби у тим зградама, уствари, у Сувој Реци, сем пар кућа, Срби су живели само по кућама, по становима, извињавам се. Нису живели у кућама. Било је само пар неких кућа где су били, где је било српско становништво и у једној од тих зграда је становала и моја сестра и они су нас истоварили ту пред том зградом и ја сам, они су рекли, идемо да се средимо, не зна се тачно ко је нама то рекао, ја сам отишао и био у стану. Након тога, јавио сам се у Дом здравља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: У Дому здравља је било, да ли је већ била пребачена полицијска станица или није, али углавном у Дому здравља је било седиште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када сте се вратили у Суву Реку, да ли сте отишли у полицијску станицу?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или је била измештена?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Нисмо отишли уопште у полицијску станицу, кажем, отишао сам до зграде, значи где су ту, већина тих људи која је била у том камиону су или живели ту или су имали неку родбину у тим зградама, јер, кажем, ту су само били претежно српско становништво је било у том кругу од пар зграда, можда, десетак зграда. Није било десетак, осам зграда можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се нешто причало?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте уопште чули да је породица Бериша настрадала, велика породица Бериша?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Тада нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте чули први пут?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Па, не знам, касније, можда у току рата било је неког поговарања. Чак нисам знао конкретно да је породица Бериша, да се ради о породици Бериша, него чуо сам да су можда неки људи страдали, али је било разноразних прича. Знате како је било у рату? То је било разних хвалисања од стране свих полицајаца, те је било толико овде, те је било толико овде, те је толико наших полицајаца погинуло овде, те је наша војска урадила ово, значи то су биле све неке приче које, баш нису биле веродостојне, већина од њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Спомињали сте код истражног судије када сте били саслушани, да је дошао и, да је на том пункту био и Милојевић Ратомир?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он са вама одмах дошао?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или је касније?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Није дошао са нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није са вама?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, колико би то било у односу на вас?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Колико времена мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, отприлике?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Дан, два.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дан, два?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Значи дан, два, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је једино он дошао накнадно или је још неко?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Он је дошао накнадно, значи када су нам, мислим да је тог дана, баш да су донели храну и да је он остао са нама и био после до тог, мислим тог дана када смо се вратили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто је дошао тада, зашто није са вама? Да ли имате нека сазнања?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Немам сазнања никаква.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте уопште коментарисали, због чега сада он долази?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Не, нисмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је вама требало неко обезбеђење?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Мени или мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не Вама, него уопште, да ли је требало додатно неко обезбеђење?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Па не знам да ли је било, могуће да је човек био одсутан због нечега, не знам, нисам га ни питао, али углавном дошао је после тога код нас. Није требало, мислим, не можемо ми да ценимо да ли треба или не, цениле су старешине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него, да ли сте уопште коментарисали, на то мислим?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали прилике да видите, пошто кажете да су пролазили и камиони и да су пролазила путничка возила, да ли сте видели неки џип да је пролазио?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Џип?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Џип?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Па, могуће да је прошао, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не могуће, него Ви, да ли се сећате?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Па, мислим не могу да Вам тврдим да ли јесте или није, могуће да је прошао, могуће да није. Знате шта, у том тренутку тамо, нисам ни размишљао да ли ће проћи неки џип или неће, реално и нисам ја све време био и гледао на ту комуникацију, разумете, јер смо имали у току дана, рекао сам Вам већ, да смо по сменама давали стражу, онда је могуће да је прошао у том моменту када ја нисам био на стражи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, пре ОУП-а Сува Река, где сте били у радном односу?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ја сам после завршетка средње Школе унутрашњих послова засновао радни однос у Секретаријату у Призрену и онда сам у току месеца октобра упућен на Полицијску академију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када сте у СУП-у Призрен?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Од, тачније 19.06.1997. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1997. године?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Тако је, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И били сте све до када?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: До октобра 1997. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1997. године?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте дошли, значи од 1997.?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Сам на Полицијској академији, студент, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте дошли у Суву Реку?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Мислите пред рат, на то мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте прешли у ОУП?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Мислите на рат и то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, први пут када сте прешли?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Нисам ја ни прелазио, зато што је почео рат и ја сам се ту јавио на посао, пошто су Академију порушили бомбардовањем, ми смо сви распоређени да се јавимо у своју јединицу. Ја сам дошао у Суву Реку, јер нисам имао могућности да одем до Призрена да се јавим свом командиру. Јавио сам се командиру да сам дошао и да сам ту, јавио сам се и тако сам и почео. После сутрадан већ послат тамо у Ћиновце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта нам знате рећи о Андрејевић Срђану?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О Андрејевић Срђану, шта знате да нам кажете? Да ли чујете добро?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Чујем. Андрејевић Срђан је био полицајац, приправник у Призрену. Иначе је био мој први комшија, а и кумови смо, ако Вам то нешто значи, овај и он је радио у Призрену као приправник, до негде средине априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви у то време били у Призрену?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ја сам у Призрену био негде отишао почетком априла, пошто сам могао да одем, јавио сам се свом командиру, мој командир тамо се звао Шћекић Милош, ја сам се јавио њему и онда сам радио у патроли која је била на деоници Призрен-Ораховац. Била је то комбинована нека патрола са војском, полиција и војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То говоримо о којој години?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Причамо о 1999. години, о рату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте затекли Андрејевић Срђана тамо?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Заједно смо радили у Призрену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заједно сте радили?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је први отишао у Суву Реку, да ли сте заједно отишли?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заједно?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Заједно, то је било негде средином априла. Речено нам је после, једна од тих смена, пошто смо ми тамо радили сменски, дан, ноћ, слободан, дан, ноћ, слободан у Призрену, мислим, чак мислим да смо само једну или две те смене одрадио и

командир нам је рекао да се јавимо у СУП Суву Реку код нашег командира будућег, пошто смо пребачени у Суву Реку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то био командир тада?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: У Призрену?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Шћекић Милош.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шћекић?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете сведока «А»? Имате испред себе име и презиме сведока, то су заштићени сведоци, тако да немојте говорити њихова имена и презимена, него искључиво псеудоним. Значи, питам Вас за сведока «А», да ли познајете?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: По имену и презимену, да, познам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок «А» када је био саслушан од стране ОЈТ је говорио о некој патроли, спомињао да је то једна друга патрола и да ту другу патролу су сачињавали Папић Рамиз, као возач, Андрејевић Срђан, Бојовић Дејан и некада да је ишао са њима и Аризановић Зоран. Даље, значи говоримо сада о овом критичном тренутку, критичном дану, догађају и каже – код пицерије, код пицерије, наишла је друга патрола, Папић Рамиз, Јовановић Тодор, Андрејевић Срђан и Бојовић Дејан и описује како Јовановић Тодор држи за руку Беришу и дакле, да сте и Ви били тог критичног догађаја у тој патроли? Шта Ви кажете на то?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: То није истина, није истина, из тог разлога што ја никада у патроли нисам био, то је прва ствар, никада са Аризановић Зораном нисам седео у колима, значи, то је друга ствар, трећа, са Јовановић тим Тодором, техничаром, никада исто нисам седео у возилу и четврта ствар, већ сам Вам рекао, ја сам био у Ђиновцу тих првих осам дана, тако да на два места у исто време, нисам могао да будем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље, сведок «А» наводи, сутрадан, значи у односу на тај догађај, сутрадан командир Репановић Радојко наредио је Срђану Андрејевићу, Бојовић Дејану и Папић Рамизу, тј. другој патроли да иду по Сувој Реци до шиптарских кућа и говоре Шиптарима да се иселе. То је чуо, значи сведок је то чуо и видео је када сте кренули да извршите задатак. Чак је Вас питао, даље сведок наводи, чак Вас је питао, где ћете и шта да радите, а Ви сте му рекли, добили сте такво наређење?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Сада ћу да Вам кажем. Прво, не знам о ком датуму, на који датум он то мисли. Ако мисли на мене и Андрејевића, значи, то је морало да буде тек после 15. априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тек после 15. априла?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Кажем, Андрејевић је тек 15. априла почео, средином, ајде да кажем, 15., 20., можда 10., али, значи ако је почео тада да ради у Сувој Реци, то није могло да се деси. Друга ствар, никада мени командир полицијске станице није тако нешто наредио и никада ја том господину овом «А» нисам ја тако нешто рекао, поготову што у полицији постоји хијерархија. Ако смо ја и он у истој, у истом нивоу, не могу ја њему да наређујем, значи, мора нека хијерархија, тако да од тога, то је све неистина. Тврдим да је неистина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он даље објашњава, своје сведочење, да је питао Бојовић Дејана, где ћете, шта ћете, овај му је одговорио, морамо да идемо, да обавестимо, ове куће да се иселе. Каже, Бојовић је ишао са својом патролом за коју не може да се сети, сада опет ко је сачињавао, Бојовић му рекао за Папић Рамиза, значи то је била та друга патрола и ако је Дејан Бојовић ишао, значи да су то ти и више других нема и лично је чуо, он каже, лично, значи сведок даље наводи, није чуо то наређење, али му је Бојовић рекао да је то наредио командир?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Никада ми командир, значи поновићу то, тако нешто није наредио, нити сам ја Јанковићу тако нешто рекао, значи тврдим одговорно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље објашњава да сте Ви рекли, објаснили да морате да идете?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ја Вам кажем, да он лаже, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У каквим сте Ви односима били са њим?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Никако, ништа посебно, значи, није он био члан неког мог ужег друштва. Значи, познавао сам га, морам само да кажем једну ствар, да у Сувој Реци су се сви познавали међусобно, имајући у виду да је било неких можда две хиљаде Срба, ајде, моја је то нека претпоставка, значи сви су се познавали међусобно, значи, тако да сам и њега познавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, Срђан Андрејевић, пошто сте ви ту заједно били, да ли знате које путничко возило је он возио у то време?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ја мислим да смо газику, газику је била, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, приватно возило?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Приватно возило?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приватно?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: «Југо».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Југо»?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које боје?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Црвене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, не можете да објасните због чега? Шта бисте Ви рекли, какав је сведок «А» као човек?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Па, после овога све што сам чуо, могу да кажем да је само једна лажовчина и да је безобразан, чим овако нешто може да каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то кажете после тога, а какав је он као човек био пре него што сте сазнали то?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Па, могу исто тако да Вам кажем, да он мени, нити је био нешто посебно драг, нити сам га нешто мрзео, значи знао сам га као и све остале, ништа посебно о њему не могу да кажем, није био нешто нарочито добар дечко, чим није био у мом ближем друштву, тако да, имајући у виду да сам ја ученик средње Школе унутрашњих послова био од 1993. године, тако да, немам шта о њему да кажем посебно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Вељковић Велибор, шта знате о њему да нам кажете?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Вељковић Велибор знам да је био ћата, да је водио распоред, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он имао неки надимак?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вељковић Велибор, да ли је имао неки надимак?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Веци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Веци су га звали?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Веци, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Митровић Радослав?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Чуо сам за њега и сада, пошто видим да је први овде, знам да је то он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Познајете га? Да ли сте га знали из тог времена или?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Из тог времена, видео сам га два, три пута у Сувој Реци, али лично га не познајем, нити он претпостављам да не познаје мене, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када те га то видели у Сувој Реци?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којом приликом?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Па, у току рата, сада не знам тачно датум, али видео сам га у Сувој Реци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је долазио?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Долазио је, да ли је долазио чешће, како је долазио?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Па, долазио је повремено, значи, нисам ја, нисам имао са њим неки контакт, тако да човека лично не познајем. Сада да сам га срео на улици, не бих знао да је то он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га видели, да ли сте имали прилику да га видите да долази неким возилом?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ја сам га срео пешака испред, испред, ишао је пешице. Значи, срео сам га испред, ми смо имали базу прекопута чесме у Сувој Реци, није то центар Суве Реке. Ту сам ја њега срео први пут и тада сам видео ко је он. Мислим, нисам ни познавао човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, видите га ко је он. Можете да га опишете, како је изгледао? Да ли је имао чинове на себи?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ја мислим да чинове није имао, мислим да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на глави?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Мислим да нико није ни носио чинове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да опишете, како је изгледао, коју униформу је носио?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Носио је интервентну униформу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то интервентна униформа?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Зелена интервентна, мислим ова, за урбане услове, како да је назовем, како год хоћете, значи војна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зелена?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Није војна, она је полицијска, али полицајци су носили униформе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на глави?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: На глави?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте га видели тада?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ја мислим да није, мислим да није имао капу, не сећам се, мислим да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли видите оружје које је имао тада када сте га видели?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Па, можда је носио пиштољ, можда и није, није ми то, значи није ми то нешто у око запало да сам приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вам то запало?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате, Нишавић Милорад, ко је и шта је у то време био?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Нишавић Милорада познајем, били смо комшије, живео је у згради прекопута мене. Он је био радник Државне безбедности у Сувој Реци, тадашње Државне безбедности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време, у то време, када сте Ви били, значи говорим о том периоду од почетка бомбардовања, са ким је он радио у Служби државне безбедности?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Са ким је радио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ким је радио? Ко је још радио са њим?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Имао је једног помоћника, да га назовем, Милан се, сада презиме, Јаблановић. Сада, да ли је он био ту радник или шта је, вероватно радник Државне безбедности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је још неко радио у тој служби?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ја мислим да није, нисам сигуран, али мислим да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците, Нишавић, како је у то време изгледао, значи од почетка бомбардовања, да ли је био у цивилу, да ли је носио униформу, како је изгледао?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ја, колико се сећам, био је у цивилу, мислим да је био у цивилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то када га видите у цивилу, како, шта је носио?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је носио, да ли је имао неке јакне?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ја мислим да је носио радио-станицу, то мислим да сам приметио да је имао радиостаницу, а нешто друго карактеристично, не бих рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа карактеристично?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Не. Мислим, нисам приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га можда видели тог јутра 25. када сте се ту скупили?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Не могу то да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Реците ми, да ли знате, ко је Чукарић Слађан?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: За Чукарића сам чуо и видео сам га пар пута, али ја мислим да је он после пребачен или у Ораховац или не знам где, тако да нисам имао онај контакт. Лично се не познајемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али из тог периода?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из тог периода?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Лично, да ли смо се познавали тада? Не, лично не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, да ли је он имао неки надимак?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ја сам га по томе запамтио, зато што је “Јајце” надимак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По томе сте га запамтили?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само по томе?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Само по томе. Није био интересантан за мене да бих нешто о њему размишљао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, Петковић Зоран, знате ко је то?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Знам га, лично га познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био у то време?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Не знам шта је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био полицајац, војник?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Није био полицајац, није био полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није био полицајац?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате где је био?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Могуће да је био у цивилној заштити, територијална одбрана, како се већ звала тада у то време, али у полицији није био сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Петковић Мики?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Петковић Микија исто знам и он је мој комшија исто као и остали. Знам га лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у то време, да ли је постојало неко обезбеђење полицијске станице са звоника?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: На које време мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим од почетка бомбардовања, искључиво о том времену говоримо.

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Па, можда је и постојало, али нисам знао, не знам за то, мислим, можда је и постојало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пре бомбардовања, пре почетка бомбардовања?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Пре почетка бомбардовања, био сам у Београду, тако да о тим детаљима не могу да причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ништа? А када сте се вратили са терена, из Ћиноваца?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Нисам ја ишао уопште у близини полицијске станице, значи, рекао сам Вам да сам био доле код зграде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли знате, не мислим да сте ишли, него да ли знате да ли је постојало обезбеђење?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ништа о томе?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, кога знате, да ли икога знате из породице Бериша?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Не познајем никога, поготову рекао сам Вам да сам ја 1993. године се малтене одселио, значи ја сам долазио повремено, месечно једном и преко лета само на распуст, значи од 1993. малтене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никога не познајете?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули ко је радио на бензиској пумпи?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: На бензиској пумпи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да? Да ли сте имали прилике?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Возило нисам имао, пошто сам био до 1997., 1996. године малолетан, тако да нисам имао возило, нисам ни ишао на бензиску пумпу никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питања? Изволите, тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте први пут чули да се нешто десило у Занатској центру у Сувој Реци?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Па, можда негде средином или крајем рата, не могу тачно детаљно да кажем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта сте то чули да се десило?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Па, чуо сам да су убијени неки људи, али ништа друго, конкретно нисам знао. Значи, то су била јавна поговарања, рекао сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико људи је убијено?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Нисам то знао, до момента када је то у медијима већ овде кренуло са неком причом о броју, 48 људи, тако да сам, овај, из новина то сазнао конкретно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте причали некада са Вашим кумом, Андрејевић Слађаном о томе?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Срђаном.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Срђаном, да?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: О чему?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па и о једном и о другом, и о томе што су биле гласине и о томе што сте сазнали из медија?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Можда смо и причали, али не сећам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте причали са својим родитељима о томе?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ја имам само мајку и детаље пословне, што се тиче посла, никада са њом нисам причао, пошто жена је већ у годинама и болесна је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, да ли је то што сте чули било везано са послом?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Молим, са послом?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете, нисте са мајком?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Детаље око рата и око тих ствари, нисам са мајком причао, ако ме разумете.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте причали о томе са комшијом Нишавићем?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вас гласине да су убијени неки људи у месту у коме Ви живите, нисте нам рекли ко су ти људи, Срби, Албанци, ко су ти?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко су били ти људи?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Албанци.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли то повећава страховање да може бити неког напада ако су неки људи ту убијени Албанци?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Да Вам кажем нешто, напада је било свакодневно, значи, тако да уопште о томе нисам размишљао. Ја сам углавном и размишљао само да сачувам свој живот и живот своје породице, значи у том моменту, тада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Управо Вас зато питам?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Па, зато Вам кажем да нисам о томе ни размишљао, него сам размишљао о својој породици и себи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Управо зато, ако су неки људи убијени, да ли је Ваша безбедност тиме угрожена?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Рекао сам Вам да је било различитих прича, не само тада, било је много прича у току рата и нико ја мислим да то није озбиљно ни схватао тада у то време, зато што је био рат, а безбедност као безбедност она је била угрожена нама на Косову још раније. Значи, није то почетак 1999. године, па да се ми сада нешто нарочито тада бојимо за своју безбедност.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта сте чули, када је то било, то убиство, у ком периоду је то било?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Нисам, кажем Вам, нисам ту имао неких детаља око тога, значи, када, шта и како.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, те гласине што сте чули, у ком периоду се то десило?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Па, почетком рата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Почетком рата?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То значи у време када сте Ви били кажете у Ђиновцима?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Тако је, претпостављам да је тако, чим је било почетком рата, то је било прве седмице, претпостављам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А од кога сте чули те гласине, ко су ти људи од којих сте Ви то чули?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Па, не могу да се сетим тачно, било је ту неких прича, сада, не могу да се сетим тачно да кажем особу, рекао ми је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Којих прича, некако упорно нам избегавате да кажете, којих прича?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Рекао сам Вам, било је прича да су убијени неки људи Албанци, значи нисам имао података, нити ми је неко то рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где су убијени?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где су убијени ти људи Албанци?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: На Рештанском путу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На Рештанском путу?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико људи је убијено?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Па, рекао сам Вам да нисам знао до тог, до онога када је у медијима објављено да се ради о 48 лица.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, оно што Ви о овоме знате, због чега сте данас, је то да је на Рештанском путу убијено 48 лица?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Нисам рекао, ја то нисам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да је из медија чуо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ја сам Вам рекао малопре да сам чуо да су неки људи убијени, ја нисам рекао да је 48, то сам рекао да сам у медијима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули за пицерију?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За пицерију, да ли сте чули?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да је и у пицерији неки настрадао?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Нисам чуо да је у пицерији било, значи, ја Вам кажем са оним детаљима са којима сам ја располагао и оно што сам чуо, то сам Вам рекао већ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где сте отишли из Суве Реке, да ли сте одмах отишли у Лазаревац или сте негде отишли?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Дошао сам у Лазаревац, оставио ту мајку и отишао, јавио се на Полицијску академију, пошто сам ја студент академије био још увек.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А Ваш кум Андрејевић Срђан, где је он отишао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дођите овде за микрофон, молим Вас.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Мислим да је ово одуговлачење поступка и да нема везе са предметом овог поступка, шта је радио после рата сведок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, није после рата, Ви сте питали.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Даље где је отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После је питао где је отишао.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: А где је отишао после рата, ми овде 25., 26. и 27. нам је предмет поступка, причамо о априлу, мају, јуну 1999. године, па немојте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наставите даље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја ћу објаснити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте објашњавати, само питање поставите, нема потребе да објашњавате.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ево објаснићу да, објаснићу да ме не би више прекидао уважени колега. Важно је зато што је овде првоокривљени Митровић био заменик командира његовом, сведоковом куму Андрејевић Срђану.

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: То није тачно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, ја зато питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није тачно, то није ниједног тренутка рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како није, па то је мало пре рекао сведок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није рекао.

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Нисам то рекао уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је много касније било, после две године, после две године, тужиоче, нисте пажљиво слушали, очигледно, после две године, после две године.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, ја нисам рекао ни да је било сутрадан, ни после пет година, ја сам рекао, након што је отишао из Суве Реке, Митровић био заменик командира мало пре саслушаном сведоку, па сада питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо испитивати шта је било после две године, него дајте сада, молим Вас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сада питам овог сведока Бојовић Дејана, да ли је са својим кумом Андрејевић Срђаном причао нешто о догађајима из Суве Реке?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: На то питање сам већ дао одговор.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У којима је по оптужници учествовао првоокривљени Митровић? То је само питање, да или не.

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ја сам на то питање већ одговорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, одговорили сте, одговорили сте више пута.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, да или не, не?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Не, рекао сам Вам већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте одговарати, молим Вас, док Вам ја не дам дозволу.

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Добро, извињавам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, немојте одговарати док Вам не дам дозволу.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сам добро разумео да је први пут дошао ту у станицу милиције Сува Река ујутру 25.?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, 25. у јутарњим сатима?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Пре тога нисте долазили?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Да ли сам долазио у станицу? Био сам у станици, долазио, како да нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, не, био је, али тог јутра.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Радили сте и раније у станици?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Нисам радио никада у Сувој Реци, рекао сам да сам радио у Призрену, само можда нисте чули.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А 25. ујутру?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Јавио сам се 25. ујутру, рекао сам већ.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је било у станици Сува Река, да ли је била нека притворска просторија, притвор, задржавање лица?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Била је просторија за задржавање лица, притворске просторије. Тада су можда, сада по новом, не постоје притворске просторије у полицијској станици.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Тада?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Просторије за задржавање, да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је био неко тада када сте се Ви јавили, да ли знате?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ја то не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли се тада ту јавио и Срђан Андрејевић, тог 25.?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Није се јавио.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли знате, где је црква у Сувој Реци православна?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Наравно да знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је већи звоник или црква, виши?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Не знам да ли је већи звоник или црква, немам појма.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не знате, добро, питам. Да ли сте знали Јашара Беришу?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Нисам познавао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте знали Тодора Јовановића?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Тодора Јовановића?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Да, техничар у Сувој Реци.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте ишли са њим некада у неки посао?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Никада, рекао сам већ, одговорио на питање, нисте ме чули.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Касније?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Рекао сам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, немам више питања.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Вам је познато када је Андрејевић отишао, прешао у СУП Призрен?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Када је прешао? Није он имао шта да прелази, он када је завршио курс, када је завршио курс, почео је да ради у Призрену.

НАТАША КАНДИЋ: Када?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Па, можда месец, два пре почетка рата, не знам тачно датум, али негде да кажем, месец, два дана, не знам тачно.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте га Ви виђали пре почетка рата?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Пре почетка рата, рекао сам да сам био у Београду, тако да нисам могао да га виђам тако често.

НАТАША КАНДИЋ: Долазили сте, кажете?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Долазио сам, кажем, имао сам гипс на ноzi до, двадесет дана пре почетка рата, тако да сам био у Београду.

НАТАША КАНДИЋ: А малопре сте рекли, па је било мало нејасно, да ли је, да ли је Андрејевић дошао пре Вас у Суву Реку или сте заједно дошли?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Није било.

НАТАША КАНДИЋ: У једном тренутку сте рекли, да ли је он дошао 10. или 15.?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорите.

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Рекао сам Вам да смо дошли истог дана заједно, јавили се средином априла.

НАТАША КАНДИЋ: Али је исто тако нешто рекао, поменуо да је 10., 15.?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Рекао сам, не сећам се тачно датума, али сам рекао да је негде средином априла, да смо ми дошли.

НАТАША КАНДИЋ: Где сте били смештени у Призрену?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: У Призрену нисмо били нигде смештени, рекао сам да сам био у патроли која је гравитирала значи на релацији Призрен-Ораховац, нисмо нигде били смештени.

НАТАША КАНДИЋ: Где сте спавали?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Где сам спавао? Па, радио сам ноћу, нисам имао где да спавам. У возилу смо били, кажем Вам да смо били у патроли, то значи патролна делатност, возилом. Возили смо се на релацији Призрен-Ораховац.

НАТАША КАНДИЋ: Добро да ли то значи да уопште нисте спавали или?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Спавао сам када сам слободан, рекао сам Вам да смо радили дан-ноћ, слободан, тај слободан дан долазили смо у Суву Реку.

НАТАША КАНДИЋ: Спавали сте у Сувој Реци?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Па, да, ја сам поседовао стан у Сувој Реци, мислим моја мајка, нисам поседовао ја.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је са Вама био и Андрејевић?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Значи, никада нисте ни Ви ни он спавали у Призрену?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Он је спавао, ја нисам. Он има тамо родбину у Призрену, ја немам.

НАТАША КАНДИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, да ли знате ко је Фатић Милован?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Фатић Милован? Познајем, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био на тим пунктовима?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Он је био припадник резервног састава, сада, да ли је био и он на ова три, не бих могао да Вам кажем са сигурношћу, јер сам Вам рекао да не знам имена свих и ових који су били са мном на овом пункту. Могуће да је био на једном од ова три.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питања изволите.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Само једну ствар да расчистимо. Да ли је Ваш задатак био контрола саобраћаја на путу Призрен-Сува Река?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Није био.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Да ли сте Ви имали потребе да гледате тај пут, ко пролази тим путем од возила?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Нисмо имали потребе.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Да ли је Ваш задатак био да штитите тај пут од напада и са брда, са једне и са друге стране, ако би евентуално било?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Тако је, да, уколико буде напада на комуникацију.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Добро. Реците ми, када су вам доносили храну, како се вршила дистрибуција те хране?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Дистрибуција?

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Да ли Вам је познато, ако Вам је познато?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ништа, они су доносили, мислим да је било у џаковима оним најлонским и ланч пакет је добио, тај џак се остави и онда се подели међусобно.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Шта се све доносило, ланч пакет?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ланч пакет и вода.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: И вода? Реците ми, Ви сте били у средини, да ли се све то истоваривало на једном месту или се на сваки пункт?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Није могло да се истоварује на једном месту, јер не можемо да дођемо једни до других, рекао сам да смо били удаљени једни од других.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Значи, ишло се од једног места?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Да, доносили су само нама и оставе колико нама треба.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Добро. Ви поменуште неко возило газика?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Да.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Претпостављам да је то у жаргону назив. Које је то возило?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: УАЗ, ГАЗ.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: УАЗ? Колико људи може да стане у то возило?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Све зависи, било је преправљених, значи, у оном класичном ја мислим да може да стане пет, као у сваком путничком и плус има још два на оној клупи позади, али на оним преправљеним мислим да је могло и десетак да стане.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Поменули сте први пут газика када је, када се ишло у Ђиновце. Да ли је тада, колико је стало у ту газика људи?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Па, не знам тачно, рекао сам да се не сећам тих детаља.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: А колико људи може да стане у ову нормалну газика, ако се носи храна и вода за вас, за пар дана?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ако се носи храна за пар дана, значи на оном задњем делу које није преправљено, на њу мислите?

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Да, да.

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Класичну газику?

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Да, да?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Претпостављам четири да могу да седну.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: И ово, а ако је Ратомир долазио, како се зове, Милојевић, том приликом, колико је још људи могло да буде?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Па, претпостављам да је још троје, тројица, не троје, тројица.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Да ли има још питања, браниоци, изволите?

АДВ. МИРЈАНА НЕСТОРОВИЋ: (бранилац првооптуженог Митровић Радослава) Судија, не знам да ли имамо могућности да прикажемо сведоку фотографију број 6?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немамо.

АДВ.МИРЈАНА НЕСТОРОВИЋ: Добро онда идемо даље. Да ли, рекли сте нам овде да сте у неколико наврата виђали господина Митровића у Сувој Реци. Реците ми да ли сте икада видели или чули да је он било коме издао неко наређење?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Никада он мени није био непосредни старешина тако да ја никада и рекао сам вам да се ми лично не познајемо и није могао да ми изда наређење.

АДВ.МИРЈАНА НЕСТОРОВИЋ: С обзиром да сте рекли, односно да сте Ви дипломирани официр полиције да ли знате можда, с обзиром да сте образовани у том правцу, да ли је господин Митровић Радослав као командант Посебних јединица полиције могао било коме из ОУП-а Сува Река да изда било какво наређење?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Није могао.

АДВ.МИРЈАНА НЕСТОРОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала лепо. Да ли има још питања?

Оптужени да ли има питања? Изволите? Оптужени Митровић Радослав.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Морам да појасним пошто је сведок ту а и прво питање господина тужиоца у односу на сведока Анђелковић Срђана, Андрејвића. Он је изјавио овде, ја сам мислио да је то небитно да сам ја некад био заменик његовом командиру. Значи, ја сам био и рекао је да ме зна после три године, прво кад је формирана жандармерија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте о томе, јасно је нама свима. Јасно нам је то.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да, 2001. Значи, ја сам тад био заменик команданта Жандармерије, он је то мислио па сам мислио да то не питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Митровићу питање поставити немојте објашњавати све нам је то јасно.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ништа, само предлог да од Министарства затражите мој персонални досије и видећете моје професионално кретање тако да ово није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање за сведока? А то? Ништа. Да ли има од оптужених? Изволите?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Имам једно питање за сведока, пошто је он. Ја мораћу прво да дам један коментар. Значи, он је био прво пар дана у Сувој Реци па је после тога отишао у Призрен, фактички он није био радник Суве Реке, он је био у то време као резервиста ангажован и по његовој причи после тога, а ја знам да је то тако је дошао поново у Суву Реку са Андрејевић Срђаном. Питање је које си послове обављао после тога кад си дошао у Суву Реку?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ја сам био члан штаба и вршио сам дужност помоћника командира, значи командира Репановића.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да ли си тада икада чуо да сам ја издао неко наређење противзаконито, да сам наредио да се убија, да се исељава становништво, да се пале куће и слично томе?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Никада није командир наредио, чак је и више пута у току дана што «шаре 1» ако Вам је то познат позивни знак упозоравано да се према цивилном становништу поступа у складу са законским нормама.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Хвала. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Изволите? Оптужени Јовановић Ненад.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Добар дан господине Бојовићу. Ја бих Вам поставио једно питање. Молим да објасните овом већу и овом суду. У полицијској станици Сува Река ко је био одговоран за целокупан активни састав, униформисани део и када је ангажован резервни састав?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Па овако – полицијска станица има одељење којом руководи начелник ОУП-а, начелник Одељења. Он има командира, а командир полицијске станице је одговоран за униформисани састав.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Добро хвала. Реците ми овако сада – овде у оптужници мене терете да сам ја био командант резервног састава, па онда командир вода резервног састава, молим те да ли сам ја био командант неког редовног састава и да ли је могуће уопште да сам ја тако нешто био у Сувој Реци?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Такво радно место по систематизацији Министарства унутрашњих послова не постоји. Значи, командант

резервног састава или командир вода резервног састава сигурно не може да буде помоћник командира.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Хвала. Још једно питање бих Вас питао. Сада да ли постоји уопште могућност за тај резервни састав, пошто кажеш да сам ја био командир да ли сам ја, да ли сте ви, ви сте били ту, кажете да сте дошли 15-ог априла, значи укључени сте били у тај рад. Да ли сам ја било када, значи било коме могао да наредим мимо знања командира, начелника или господин Миљковић који је био ту нешто да се ради, да ли сам ја могао, значи ако упутимо сада рецимо на неком пункту значи јел су сачињавали значи и активни и резервни састав, јел тако? Да ли је била јединствена команда, значи и за тај активни састав или резервни састав и да ли сам ја?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Команда је јединствена, значи не постоји команда која раздваја активни и резервни састав, значи команда је јединствена у министарству.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Да ли сам ја могао да наредим резервном саставу? Овде ставља ми се на терет, малтене да је мој резервни састав, да сам ја могао њима да командујем мимо командира и да ли сам уопште командовао рецимо тако нешто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, речено је да сте Ви били задужени за резервни састав, а командир је.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Али госпођо председавајућа, пише у оптужници лепо каже да сам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знамо ми у оптужници шта пише.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ја управо то желим да рашчистимо неке ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Одговорио је.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ја не бих имао више питања. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још питања? Изволите?

ОПТ.РАМИЗ ПАПИЋ: Господине Бојовићу, радили смо заједно у патроли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приђите мало ближе господине Папићу не чује се.

ОПТ.РАМИЗ ПАПИЋ: Радили смо заједно у патроли. Реци овде пред судом, пред целим светом да ли сам икоме могао ја да наредим било шта, било какво наређење да издам неком да уради нешто незаконито?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Није могао зато што је он био полицајац, није могао да нареди ништа и о њему мислим све најбоље. Значи, о Папићу имам најбоље мишљење.

ОПТ.РАМИЗ ПАПИЋ: Да ли си икада чуо или видео или то се причало да сам ја било какво кривично дело учинио или урадио за време рата?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Нисам никада то чуо.

ОПТ.РАМИЗ ПАПИЋ: У каквој сам ја опасности био доле у Сувој Реци с обзиром да сам био друга националност да ми је претила опасност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не чујете се, приђите мало ближе, ништа се не чује.

ОПТ.РАМИЗ ПАПИЋ: С обзиром да сам био друга националност да ми је претила опасност са свих страна, да сам могао да изгубим живот. Ево узнемирио сам се због тога.

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Папић је био добар радник, о њему могу само најбоље да кажем.

ОПТ.РАМИЗ ПАПИЋ: Да ли знате где је Агронова кућа у Сувој Реци? Да ли смо ми били код њега кући да тражимо новац?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Не.

ОПТ.РАМИЗ ПАПИЋ: И још једно – да ли сам ја био Посебна јединица полиције?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приђите ближе.

ОПТ.РАМИЗ ПАПИЋ: Да ли сам ја икада био Посебна јединица полиције?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: У време рата није, сачињавао је интервентну патролу.

ОПТ.РАМИЗ ПАПИЋ: То је Вељковић Велибор изјавио да сам ја припадао Посебној јединици полиције?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Папић није у време рата сачињавао ту Посебну јединицу, значи био је члан интервентне патроле.

ОПТ.РАМИЗ ПАПИЋ: Јел сам увек ишао на спашавање колега, извлачио, сам сам ишао, нико није смео, све су ме слали где нико није смео, иди извучи колегу, иди спаси. Ево лежим две године, госпођо судија ја бих требало да полиграф да идем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само питања. У овом моменту питања немојте сведока да задржавамо, само питања која имате поставите.

ОПТ.РАМИЗ ПАПИЋ: Толико хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Изволите? Оптужени Јовановић Ненад.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Када вам је доношена храна да ли можете да се сетите уопште јер за мене је то битно можда, ја се извињавам вама и то. Кад је доношена храна да ли можете да се сетите колико је отприлике вода следовала једног припадника за један дан?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Углавном и касније на теренима, значи по две флаше, значи по литар и по су биле воде.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите? Оптужени Чукарић Слађан? Немате питања? Деловало ми је као да сте климнули главом. Господине Бојовићу, ја бих Вас још питала. Шабани Рамадан да ли знате ко је то?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Знам, био је полицајац у Сувој Реци, ја мислим да је радио у патроли пре рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре рата?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је он био на том пункту Шабани Рамадан, да ли сте га видели?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Он није био са мном, могуће да је био на једном од ових, али виђао сам га за време рата, значи могуће да је био на једном од ових положаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ту у делу Ђиноваца?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Са мном није био, не. Са мном није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер овде нам је опт. Јовановић Ненад описивао те положаје и каже на другом положају на можда 200 метара од овог првог у правцу Ђиновца од пута десно била је једна кућа, мисли да је Шабани Рамадан био на том положају, па сад мало ми је нејасно десно? Ви кажете десно да није било никога?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Не, не, могуће десно кад се већ уђе на пут за Ђиновце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад се уђе на пут?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ја мислим да туда, јер кад се већ уђе на пут ми смо онда значи били лево у сваком случају, а они су били онда десно у том случају кад се већ стане на тај пут који води ка Ђиновцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми Недељковић Звонко, ко је то?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Недељковић Звонко је радио у дежурној служби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До када је он био у дежурној служби?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ја мислим да је у току рата био у дежурној служби све време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ким још? Ко је још чинио ту дежурну службу у току рата?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ја мислим да је Гогић био, сад не знам како се зове али презива се Гогић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ли је још неко чинио ту дежурну службу?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ја не могу да се сетим тачно ко је још био, али за њих двојицу знам зато што сам их виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите да је он за време од почетка?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Па не знам да ли је баш било од почетка, од почетка бомбардовања, али кад сам се вратио и кад сам после био од

априла месеца кад сам ја био ту у штабу па сам могао да их виђам, значи њих двојице се сећам, значи и једног и другог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли евентуално имате сазнање да ли је и он био можда на пункту?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: На кога мислите? На Недељковића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На Недељковића?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Са многим није био, могуће да је на ова два био, не могу да тврдим ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми јел познајете Тановића?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Тановића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тановића?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Тановића сам познавао, покојни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он некада долазио са неком патролом у обилазак или да донесе храну, воду, да ли је долазио да ли се сећате?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Њега се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се? Изволите тужиоче?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само једно питање. Сад смо чули судија да је након повратка у Суву Реку сведок био члан штаба и помоћник командира Репановића па га ја сада питам да ли у тој функцији помоћник командира да ли сте са господином Репановићем некад разговарали о томе шта се десило претходно у Сувој Реци?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Нисам разговарао никада са господином Репановићем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте пренели Вашем командиру гласине да је неко убијен у Сувој Реци?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Нисам пренео никакве гласине. Да вам кажем искрено у оно време ми се толико често нисмо ни виђали, имајући у виду рад на терену и остало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел само то што сте зато што се нисте виђали разлог што нисте?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Не, него уопште нисам о томе размишљао да треба ја њега да обавестим о томе или не. Значи, нисам о томе размишљао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ево сад овако Вас људски питам, не као тужилац, људски Вас питам.

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ја Вам људски одговорам, не разумем како мислите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако чујете да је убијено 40-50 људи у Вашем месту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није он тако рекао.

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Колико?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако чујете да је убијено?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Па рекао сам да нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није он тад чуо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, било који број људи да је убијено у месту у коме сте Ви рођени, у коме живите, у коме Вам је мајка, како је могуће да Вас то не интересује?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Рекао сам да су то гласине, значи нисам о томе ни размишљао, а већ сам ја мислим и рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио је то су биле гласине и да је то разлог зашто није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па нису гласине то је мука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли имате још нешто да изјавите? Да ли тражите трошкове? Ви долазите одакле?

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Ја долазим из Лазаревца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Лазаревца? У висини путне карте можемо да Вам исплатимо трошкове.

СВЕДОК ДЕЈАН БОЈОВИЋ: Реците ми јел треба ово да Вам оставим или не?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то? Оставите.

Сведок тражи трошкове.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Исплатити сведоку Бојовић Дејану 800,00 динара на име повратне аутобуске карте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо, можете ићи. Направићемо једну паузу.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ОДРЕЂУЈЕ СЕ пауза у трајању од 20 минута.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Настављено у 12,55 након паузе ради одмора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли смо сви ту? Јесмо. Добро. Хоћете молим вас позвати сведока Аризановић Зорана? То упорно тражимо, али изгледа не можемо да добијемо освежење.

Сведок ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Аризановићу.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво ћу од Вас узети личне податке. Хоћете ми рећи Ваше име и презиме је?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Зоран Аризановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте од оца?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Од оца Васиља, рођен 14.01.1968., село Рђавица, општина Сурдулица, са станом у Сурдулици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците на којим сте пословима?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полицајац? Добро. Ви сте позвани у својству сведока, дужни сте да говорите истину, не смете нам ништа прећутати, за лажно сведочење се кривично одговара. Значи, једино можете да не одговарате на питања уколико би одговорима себе или неког Вашег

блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети и кривичном гоњењу. Да ли сте разумели?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: У рецу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Потребно је да положите и заклетву по закону, па бих Вас замолила да прочитате текст заклетве.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Заклињем се да ћу у свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што м и је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Ви знате зашто сте позвани у суд, јел тако?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Интересује нас тзв. случај «Сува Река», страдање породице Бериша, испричајте нам шта све о томе знате?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Право да Вам кажем судија, ја сам рекао и тамо у специјалном суду кад смо били, рат је објављен увече, значи ја сам преко дана био у дежурној служби, водио сам смену, увече кад сам завршио смену и отишао у стан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када сте Ви у дежурној служби?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ја сам био помоћник неких 3-4 године, можда боље командир памти, 3-4 године и онда задње 2 године сам отприлике вођа смене био, тако годину и по две.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И до ког момента сте Ви у дежурној служби?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: До 20 часова увече, завршио смену и отишао у стан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Датум до ког?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Увече објављен рат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, 24. марта до 20 часова Ви сте у дежурној служби?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешава то 24-ог?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ништа, ја сам био у стану, остао, звао увече колеге пошто је објављен рат, Гогић Милован је био дежурни колега који ме је заменио, значи увече, имали нешто да је јављено да долазимо у станицу да се скупимо. Не, каже сутра ујутру у 5 или 6 не знам како је командир пренео да дођемо сви у станицу и каже буди кући одмори у стану. Шта сам одмарао, рат је објављен које ће одмарам. Ујутру смо се сви спаковали пред СУП, командир је рекао, значи били су и активни и резервисте, значи ми који смо остали ту у станици били, идите у правцу Призрена од Лешански мост према Призрену, Грајковце, Гречевце, бићете распоређени и ваше је да мотрите на магистралу. Значи, ако дође до напада на магистралу да обавештавате и магистрала

мора да буде проходна. Значи, то нам је једина комуникација у правцу Призрена јер је била комуникација из правца Приштине према Сувој Реци блокирана. То је био наш задатак. То нам је издао наредбу, не наредбу пренео нам је, значи неко је сигурно њему пренео у кругу станице и ми смо отишли у правцу Призрена. Е сад, да ли смо били 5, 6 дана можда командир боље тачно имају кроз папире, 5, 6 дана, 10 у правцу Призрена, не могу да кажем тачно јер смо били измешани и активни. По један или два смо били активни и резервисти, значи по 4 или 5 смо били на једну групу, 5-6 групе су биле у правцу Призрена поред магистрале. Ја сам био поред сам поток јер мој је задатак био потоком ако покушају да се извучу, значи да спречимо то јер да не би мост био порушен јер ту је мост. Значи, то је био цео задатак. Друго ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је то?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не знам сад, сад кажите ви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овако, реците ми кажете да Вас је Гогић Милован заменио? Ко је остао у дежурној служби осим Гогић Милована? Да ли је уопште неко остао?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Гогић Милован и Недељковић Звонко они су остали колико се ја сећам увече. Е сад ујутру ко је остао и после рата, после у току кад смо ми били на терену не знам. Значи, кад смо се вратили од терена ја сам виђао Гогића ту, е сад како је распоред текао, значи ја сам после тога био повучен из дежурне службе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало ћу Вас замолити детаљније да ми опишете. Долазите, то је у јутарњим сатима, јел тако, долазите испред полицијске станице? Репановић Вам издаје наредбу да идете на те пунктове јел тако?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам како је то изгледало, како сте Ви били одређени? Да ли су то биле неке групе које су одређене где ће која група да буде на ком делу од Суве Реке, да ли је то било типа одељења, вода?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не, овако госпођо судија, ја се извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је уопште било људи који се окупило око полицијске станице?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Па не могу да знам, можда командир зна, можда десетак, можда петнаест, не знам тачно. Значи, углавном знам мени је пренето Аризановићу бићеш ти први до моста и с тобом ће да буде ваљда један активни командир не знам и два-тројица резервисте ту ћете, то ми ти одговараш за то. Значи, мораш прво себе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како први до моста? Јел су то Ћиновци?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ћиновци, мост Лешански, ми га кажемо Лешански мост то је Ћиновце одатле почиње значи иза мене је после на неких 100 метара, 150 тамо у винограде исто друга групица па трећа, тако смо били распоређени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ја колико сам Вас схватила Ви сте на првој тој?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: На првој сам позицији био до потока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На првој позицији? Добро. Како крећете на те положаје? Чиме сте кренули, којим возилом?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Одвезоше нас, али с које возило, лада нива је ваљда била или пинц.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да гледате.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не могу да се сетим, ја мислим да је било и путничко и да је био пинц ваљда да смо пинцем отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, колико би по Вашој некој процени колико је било људи испред полицијске станице?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Па неких 10-ак, 15-ак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не више?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не могу тачно да кажем, можда се он сети више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад смо саслушали Бојовића, он каже да је било негде 30, 40 људи зато Вас питам јел било?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: По 4-5 смо групе, ја мислим да су 4 групе биле свега, е сад можда је људство оно које је остало још даље шта ће да ради које је задатак имало друго људство не зна, значи ми смо били постројени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже 10, 12, можда као ојачан вод, ојачано одељење?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Као одељење ојачано, нама је то пренето, тако да будемо у правцу Призрена. Значи ми смо распоређени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С ким Ви улазите у возило? Ко је био са Вама још?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Један резервиста је био колико се сећам из Суве Реке, али сад име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте неког кога се сећате да је био са Вама?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Знам да на положају су били значи колико се сећам Јокић је био задњи, Шабан треба да је био испред њега, е сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испред Јокића?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Испред Јокића, е сад ко је између мене и њих тамо не могу детаљније да вам кажем, ко је још од активних био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко вам је ту вођа у вашој групи где сте Ви били?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ја где сам био ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били вођа?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ја као активни полицајац, значи ја сам био ту. Ми смо седели то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немогуће да се не сећате ко је још био са Вама, још сте вођа били?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Па резервисти су били Суве Реке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па није битно резервисти који дајте име и презиме?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ја мислим да је Ђура био, али сад име и презиме како беше. Не могу да се сетим. Ђура знам да је био тај пун резервиста, е сад ко је још био не могу да се сетим, извините али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Како сте Ви знали тачно где треба да дођете на положај, где да се настаните, где да заузмете положај, како сте то знали?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Речено нам је ујутру, значи командир нам је пренео идите у правцу Призрена магистрала, тачно се зна на по толико ће да будемо, е сад да ли је неко од старешина био с нама да нас распореди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам како тачно знате на који положај да се сместите?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Знам да сам био ту, е сад ко је од старешина био да ли је помоћник дошао тад или је по подне дошао помоћник то не могу да уклопим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да се сетите?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Знам помоћника сам виђао, значи долазио је, обилазио је и после смо касније били са помоћником по заседе, значи он је био с нама увек ноћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали радио везу кад сте кренули? Да ли сте понели радио везу?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не, ја нисам имао. Не знам ове колеге остале, ја нисам имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде из исказа појединих сведока кажу да су активни само имали везу?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ја сам први на удару био и нисам имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте имали?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како бисте обезбеђивали магистралу, како бисте јавили ако би евентуално вам требала нека помоћ ако немате везу?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не знам да ли имаше мој командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако, само чега се Ви сећате, само чега се Ви сећате?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не могу да се сетим. Не знам, ако је рекао командир да је била, била је сигурно, значи ја не могу да се сетим. Извините.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где сте се тачно сместили? Јел то био неки објекат, где сте Ви дошли ту поред пута магистралног пута где сте Ви били? Јел то био објекат неки напуштен?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Имала је кућа, чија је кућа не знам, кућа је закључана тако је и остала, ми смо били поред куће у жбуњу према потоку, тако нам је речено ако буде киша склоните се према кући али магистрала се не сме напустити, значи такав је задатак био тако је и остао до краја, значи нисмо били бункери класично ништа, то је тек почетак било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За то време док сте Ви били ту јел се нешто дешавало?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не, ништа. Дешавало се мислим пуцњеви су се чули са свих страна, да. На све стране се чуло пуцњеви, али ту код нас осим нас и керови нико није нити прошао нити је док смо били ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми јел су пролазила нека путничка возила?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Путем да, ми коридором уопште нисмо имали потребе да пипамо коридоре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али како да обезбеђујете магистрални пут, како?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да не би одозго од планине сишли и блокирали пут јер је испод виноград српско село и да не би се прекинуо коридор према у правцу Призрена, то је једини пут који спаја Суву Реку – Призрен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали овлашћења да зауставите неко возило евентуално ради претреса? Да ли сте имали тако неко овлашћење?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Па овлашћење ми као полиција имамо право да зауставимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте заустављали?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте заустављали?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су пролазили за то време док сте Ви били ту, да ли су пролазили камиони?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Па да вам кажем, ишла је и војска ишла је и полиција, ишла су и цивилна возила, сад ко где којим правцем су ишли, значи стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пролазили?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Магистрала је нормално функционисала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете колико се сећате било је 4 положаја отприлике?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Четири.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте неко име, толико људи је било дајте присетите се неког, то су Ваше колеге, Ваши полицајци, дајте активне ако се не сећате резервисте, дајте активне полицајце? Јокић је био и?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Јокић, Шабан овај колега, ја – три, сад не могу да знам Поповић Милан да ли је био с нама јер он је исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поповић Милан?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Поповић Милан, ја мислим да је требао да буде, он је био повређен нешто око колена и он је био ту с нама колико се сећам. Е сад, сећам се да је Ђура био, колико могу да вратим филм назад, тај резервиста са мном, е сад да ли је од овог Недељковић Звонка брат неки био са мном исто резервиста не могу да знам, прошло је време тако да ја не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код истражног судије спомињали сте неког саобраћајца Станковића. Ко је то саобраћајац Станковић?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Саобраћајац Станковић он је радио у Призрену, није код нас у Сувој Реци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта знате да нам кажете о њему?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ништа, полицајац, не знам друго ништа. Ја не могу да знам тачно да ли је негде у пола рат јер није могао да путује па је остао код нас, супруга му је радила код нас, он је саобраћајац радио је у Призрену, полицајац исто као и ја ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа немате за њега да кажете?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ништа не знам, не могу да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Тих дана док сте били на тим положајима, како сте храну добијали, храну, воду, све што је било потребно како сте добијали, ко вам је доносио?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Први дан како ме сећање служи, значи по подне негде смо отприлике добили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Првог дана?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Првог дана отприлике негде по подне смо чини ми се, да ли одмах понесосмо ујутру, а после на сваких.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, определите се да ли сте понели или су вам донели?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Донета нам је храна. Само сад да ли је два, три, значи не могу временски да вам кажем, донета нам је храна. После на два или три дана смо добијали, сваки други дан чини ми се да нам је храна долазила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог првог дана ко вам је донео храну?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: По сећању како се ја сећам овај колега саобраћајца је био Гопић Небојша и колега Папић, ја колико мислим да су они били. Е сад, можда су били они у другој тури.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се Набојша презива?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Гопић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гопић?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Папић кажете?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да, ја мислим да су они, не могу детаљније, можда су они други дан, значи знам да су они долазили, једном смо баш комуницирали и причали смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И значи рекло би се да је то било сваки други дан да су вам доносили храну? Па јел долазила иста екипа или су се смењивали?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел вам Папић увек доноси храну и воду?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не могу да се сетим, срамота је да лаже, да причам нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чиме су долазили?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Стојадином, један стари стојадин, плаво-бели колико се сећам да су једном били са право-белим стојадином.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У стојадину стављали храну и воду за све вас?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ја колико се сећам тад тако су били, е сад касније не знам, колико ме сећање служи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико кажете да сте остали ту отприлике?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Пет, шест, десет дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа се није догодило?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ништа, ништа, на стране да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вас Репановић обилази?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ја мислим да је био једном или два пута, мислим да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је дошао сам том приликом, пошто кажете једанпут или два пута, да ли долази сам или долази са неким?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не могу да се сетим. Извините не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за Јовановића мислите да је пошао тог дана нисте сигурни да ли је неко од старешина тог дана пошао да вам тачно покаже где ћете бити смештени?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: За тај дан нисам сигуран, а за касније знам да је Јовановић увек био с нама. Значи, ми смо били ноћу, отиднемо, пре тога отиднемо да заузимамо позиције где се наредба даде, будемо по целу ноћ с помоћника Јовановића, сутрадан се враћамо. Значи, али то је ван Суве Реке, не значи у Сувој Реци, али за тај дан ја мислим да је помоћник био по подне да нас обиђе да ли око храну тад кад је делена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог истог дана?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Истог дана. Нешто ме вара тад јер знам да је помоћник већином око нас био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад кад је дошао да ли је дошао сам или још са неким био? Како га Ви видите, јел долази сам возилом, чиме долази, како?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Није сам био. Само ко је био с њим? Сигурно неко од полицајаца је био с њим али не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што мислите сигурно да је неко био од полицајаца?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Па не верујем рат је био госпођо судија, ко ће да дође упали кола и да дође сам. Морамо да будемо свесни свега, на све стране се пуцало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која кола је возио? Кога је возио?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не знам. Извините.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вам кажете сад да се вратите у Суву Реку?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Покупени смо увече и вратили смо се назад у Суву Реку неких 6, 7 увече пред мрак смо закупени сви заједно. Имали смо паузу до следеће јутро и следеће јутро смо наставили даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте били?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ту смо били распоређени два дана, тако, три по Сувој Реци да обезбеђујемо преко дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кад сте се вратили, да ли сте се вратили у полицијску станицу или где сте били?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: У полицијску станицу, нисмо ни улазили речено је идите кући, одморите сутра ујутру да се јавите и ја сам био у стану где сам приватно и становао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где сте се сутрадан јавили?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: У станицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Станица у Сувој Реци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту сте се јавили?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнања да ли је дошло до измештања полицијске станице или не?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Станица је била преко пута у приватној кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преко пута?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви одлазите да се јавите у?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ту смо се нашли на путу то је овако – станица, пут, приватна кућа, нашли смо се ту на путу, пренето нам је шта ћемо даље и то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И после сте отишли даље?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми тог јутра када сте кренули на те положаје, да ли сте чули неку пуцњаву, да ли се нешто дешавало, да ли је било неких акција, да ли сте имали прилике да чујете? Значи, тог јутра 25-ог?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Господин судија, ми одлазимо у правцу Призрен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли чујете нешто, да ли има пуцања?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Пуцњи чује се, значи и пљаскавци, ми смо их звали пљаскавци, Албанци што су пуцали, чује се наша муниција, чује се војска, значи на све стране, општи рат такорећи и ми смо били на неких колико да сам био ја 5-6 км од Суве Реке. Значи, пољана све се чује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, кажете тог дана 24-ог да сте били у полицијској станици, објављено је бомбардовање?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не, не, не, ја сам завршио смену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До 20 часова да, после 20 сте отишли? Да ли, реците ми овако да ли до тог времена док сте Ви ту да ли је било неко обезбеђење са звоника, на звонику да ли је било неког?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Обезбеђење на звонику смо колико ја, памћење ме служи имали смо само искључиво ноћу. Дању око станице и ноћу око станице, већином су обезбеђивали резервисти, мештани Суве Реке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тог јутра видели некога на звонику?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Нисам обраћао пажњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте обраћали пажњу?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Нисам обраћао иако је 21. у јутарњим часовима, значи први мрак дан када се оно одмах се повлачимо, значи нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте се вратили у Суву Реку, да ли сте чули уопште да ли се нешто догодило у Сувој Реци?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Па причало се овако, чујем од мештана у Занатски центар неки је убијен, а који како, шта, ко их је, е било нешто пуцњава овдека, завршише, ово и оно ми, нико потврдну ништа није могао да каже и то је на томе остало, више нас то није ни интересовало јер смо нон-стоп били по терену. Дању сам ту одморим, по подне командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко прича?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Па мештани они међусобно кад попију и коментаришу, ти чујеш, приђеш и ћутиш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То причају мештани? Да ли Ви питате Ваше колеге који су остали у Сувој Реци?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Нико ништа није, нисмо ни коментарисали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте активан полицајац зато Вас питам да ли сте се чисто информативно?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ништа, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да видите шта се то догодило?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Нико ми ништа није пренео право да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не да ли је Вама неко пренео, да ли сте Ви питали Ваше колеге?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Питао сам шта је било, како је било, ма ништа каже нико ништа не знаје, нико да им каже и то је то, на томе је остало, јер сам више комуницирао са свог колегу Шабана пошто смо заједно и радили и све. А бре реко Шабане јел теби неки нешто не ли ти рече. Не, каже, ништа и на томе је и остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте први пут чули за страдање породице Бериша?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Кад смо се вратили па прошло је неких 3-4 дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тад први пут кад сте чули конкретно да је породица Бериша настрадала?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Породица Бериша сад колико и да ли један члан породице, значи не знам, нисам био уопште упућен око тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте познавали некога из породице Бериша?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ја сам знао једног ту до робне куће Бериша држао је продавницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не знам како му беше име, ја га знам са газдом је долазио, мешао се са газдом били су добри, зна га командир по имену и презимену тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да се сетите?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Он је Бериша, презиме му је Бериша, име сад како му је не знам. Са с газду је долазио, раније је комуницирао с газдом увек су били заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте Ви живели у Сувој Реци?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ја сам становао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте познавали Јашара Беришу?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: То је на пумпу што је радио, ако је то Јашар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га познавали?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Знао сам, гориво смо точили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте дознали, шта се догодило са њим?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте дознали?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код истражног судије нисте тако говорили. Кажете да сте Ви повремено долазили, да ли је тако и на купање у Суву Реку?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да, да, али, када смо се вратили ми од ових пет, шест дана колико смо били, после смо ми били преко дана. Значи, преко дана ми будемо у Сувој Реци, поподне, будемо два, три дана у Сувој Реци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, у односу на шта два, три дана?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Па, два, три дана узастопно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, док сте били на тим положајима, да ли сте долазили у Суву Реку?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита Вас истражни судија, да ли сте, када сте дошли на купање или касније када сте били, чули да је тих седам дана, док сте Ви били на том положају, било неких убистава у Сувој Реци, Ви кажете, јесам.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: То да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули? Чуо сам да газда који је био, код кога сам становао, каже, направио је неко хаос. Какав хаос, ја мислим да није нешто код куће, каже, неки побијени, сада који су, у Занатском центру. Чуо сам да је убијен радник на пумпи бензиској, Шиптар.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: То је газда причао, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, даље, да ли сте чули ко га је убио, да ли знате, да ли сте чули уопште ко је убио?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не. Значи то су речи од газде, ја сам чуо, пренео сам, значи газда ми је пренео, пошто је газда био ту, мештанин, он је касније укључен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није се ниједно име спомињало?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ништа, ништа, ништа, каже, Бериша, сада који су, шта су, нисмо никада, што се тиче посла, никада са газдом нисмо коментарисали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас конкретно питам, да ли је помињано неко име, ко је учествовао у тим убиствима?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не, никада ми газда није рекао ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код истражног судије овако сте рекли: јесте ли уопште чули да је помињано неко име, ко је учествовао у тим убиствима, а Ви кажете, чуо сам господине судију за неког колегу који је дошао. Ја не знам тачно да ли је месец, да ли је два, наши мора да знају, постоји документација када је стигао. Он је дошао из Ораховца у прекоманду код нас, ја га знам под надимком "Јајце". Е сада име, право да Вам кажем.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не знам, ни дан-данас не знам му име право.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то тачно?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па зашто нам сада не кажете то?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Па, сада докле ја сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сам Вас сада подсетила?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Извините, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте чули?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Јесте, али ја не могу да кажем, господине судијо, потврдно да ли је он или не, то се причало, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја Вас питам.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: То се причало и газда ми је то рекао, каже, чујем од мештани, причају, али, каже, да ли је то јесте или не, газдо јеси видео ти, ја нисам, па ни ја нисам могао да видим када сам био на терен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате ко је “Јајце”?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате му име?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не знам му име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате лик?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Лик?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ево га ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видите га?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то, покажите?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ево до помоћника Ненада Јовановића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До помоћника Јовановића?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да, да ли је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Чукарић Слађан.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Онда га не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, Ви га знате као “Јајце”?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ја га знам као “Јајце”.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Даље, истражни судија Вас пита, то је оно што сам Вас и ја после питала, шта сте даље чули, чуо сам за овог на пумпи, што је убијен овај Бериша, шта сте за њега чули, па сада Ви објашњавате, пошто нам ништа не говорите о томе, ја покушавам да Вас подсетим на тај навод.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: У реду, у реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је од колеге био неки присутан ту, значи, наш колега који је радио у Призрен, саобраћајац Станковић, име му не знам. Ја човека знам лично, жена му радила код нас у Суву Реку, да је он био присутан, то чујем, значи, не могу да тврдим, то је сигурно, да је он ту био присутан и овај Албанац, да га је молио, дај спаси ме, немој да ме терају где не треба. Е сада, шта је овај изговорио, не могу да кажем. Шта је то што сте чули, опишите нам, ништа нам нисте до сада рекли?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Па, чуо сам да је наводно Станковић био присутан када је убијен овај на пумпи, е то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је тај Станковић?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како му је име?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ја га знам као Станковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, жена му је радила у Сувој Реци. Где је радила?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Код нас у СУП-у, Ђина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ђина, у СУП-у је радила?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ђина Станковић?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да је он био присутан?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Наводно да је био присутан, значи то је од мештани прича. Е сада колико је тачно, не могу да тврдим. Значи, лично видео нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: То су од мештани приче, зато сам ја и рекао, да ли има, да ли у контекст улази, судијо, да ли не, то је Ваше. Углавном то је што сам чуо, нема потребе, јер ја то лично нисам ни видео, ето то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само сам Вас питала шта сте чули. Да ли сте још за неко име чули да се спомиње?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у то време док сте Ви били у Сувој Реци, значи 24. марта 1999. године, да ли је било још неке друге полиције осим Ваше полиције у Сувој Реци?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Била је из Врања полиција, из Врања, био је СУП Крушевац, Лесковац, па резервисти, војска, е сада војска одакле је, то значи не знам, резервисти из Крушевца су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то полиција, да ли знате, да ли је имала неки назив та полиција?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ма, наша полиција, активна из Србије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Да ли су имали неки назив посебан, нисте чули?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Позивни знаци, свака јединица је имала свој, значи не знам позивни знаци који, како су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су они били смештени?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Неки у Призрен, неки у «Балкан».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, говорим, где, у «Балкан»?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хотел «Балкан»?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су они изгледали, какву униформу су имали?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Исто као ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је то била униформа?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Па, редовну, имали су посебну униформу, ми смо маскирну тада у то време носили униформу, колико се сећам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познавали некога од официра из те полиције која је дошла?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Знам само, официр који је погинуо, тело му је угљенисано са «Ладу Ниву», истражни судија је тада погинуо са њега, возач његов је погинуо и познавао сам, овог што је рањен од возача од начелника из Алексинац, дечко, начелник је погинуо. Иначе, њих сам виђао и имао сам контакт са њих, пар пута смо поразговарали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли знате ко је Митровић Радослав?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за «Чегар 1»?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Али преко станицу не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преко станице не?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не, а овако сам чуо, причају, од колеге, «Чегар 1», «Чегар 1», а ко је, шта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада, када сте Ви имали станицу, ако нисте имали на овим положајима док сте били, да ли је тако, кажете нисте имали, када сте чули? Да ли сте Ви уопште били задужени радио-станицом?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Тада нисмо имали станицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Па, касније када сам био на положај, станицу слушаш, али то је затегнуто да се примећује, значи, у реду је, станицу смо имали, али ко је «Чегар», ја нисам знао, ни коју функцију је обављао нити шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате радио-станицу док сте у Сувој Реци, немате радио-станицу када сте отишли на положај? Мало ми није јасно то. До када сте имали, зашто сте вратили радио-станицу?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Враћамо станицу када смо у Сувој Реци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Враћате?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да, ту обезбеђујем објекат, стојим пред зградом, ми смо већином пред штаб, где буде штаб, будемо ту или смо у зграду на спрат, ако смо горе на зграду, онда станицу имамо да комуницирамо са доле, јер некада се деси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како онда немате Ви као вођа, активан полицајац, немате на положају где сте били одређени, немате?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не могу да се сетим да ли сам имао или не. Ако старешине кажу да сам имао станицу, онда сам имао, значи не могу да Вам тврдим ништа напамет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Ви чујете, у ком моменту Ви чујете да се спомиње «Чегар 1» у ком моменту?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Па, «Чегар 1» сам ја чуо од колега, причало се, да је неки Митровић, Митровић «Чегар 1», Митровић, он је као командир, шта је био у јединици. Значи, не знам коју је функцију имао, шта је имао, значи не знам. Ја човека нити сам видео, нити знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време, нисте га видели?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не, не, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ни како изгледа?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, овако ме интересује, у тој дежурној служби кажете да је био Недељковић Звонко, Гогић Милован, да ли је тако?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И били сте Ви или је то било после?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ја сам отишао кући, они су остали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је друго што су остали. Да ли сте Ви видели Недељковић Звонка на тим положајима, да ли је он долазио?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не могу да знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: То је у правцу Призрена када смо били?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Вељковић Велибор?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Водио нам је распоред правиво, четни евидентичар, као у војсци што је, као ћата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао неки надимак?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Веци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Веци сте га звали?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Веци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Нишавић Милорад, Мишко?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Дебејац код нас у Суву Реку, у Државној безбедности радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је било седиште те службе Државне безбедности у Сувој Реци?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Код нас у зграду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је све чинио ту службу Државне безбедности?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Он је био и био је један дечко из Призрена, ја мислим, не знам му име тачно, млад и био је један мештанин, ту је као референт код њих био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још један?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Још један, млад дечко, референт је био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А одакле је тај дечко, из?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Из Суве Реке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Суве Реке?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Из Суве Реке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, како је у то време изгледао Мишко, да ли можете мало да га опишете? Да ли је носио униформу, да ли је био у цивилу, како?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: У цивилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У цивилу?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: У цивилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када га видите, како га видите, да ли носи, како је био обучен?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Исто као што сад што је, господин судија, дође, поздрави се са нама, како је момци, шта је и то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одела, јакне, како сте га најчешће виђали?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Па увек у сако, он је у сакоу ишао, сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био наоружан?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Е то не знам. Никада нисам видео, види се понекада пиштољ онако, али то је његово лично, значи ми ту нисмо ни залазили, да ли је имао дуго наоружање, да ли је носио, да ли

не, значи не знам. Увек се јави, поразговара са нас, пита момци како је, има ли нешто проблема. Значи, никада, такорећи као једна породица смо били, не могу да кажем нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита Вас истражни судија, да ли је носио неку јакну преко тога, пошто сте и тамо говорили одела да је носио, па Вас пита, да ли је носио неку јакну преко тога, а Ви кажете, па, када, јакну кожну је носио?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Носио је кожну јакну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Носио је?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква, које боје?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да ли беше црна, браон, не могу. Он, нормално да је мењао када је долазио на посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га тог јутра видели испред полицијске станице када сте пошли на положај, да ли је био испред полицијске станице?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Чини ми се да је био, не могу са сигурношћу да тврдим, не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Али, мислим да је био. Извините, али ја мислим да је био, рат је, значи, они су се скупили сви, сигурно су се договарали, то је њихово, значи ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, овде је испред Вас имате имена сведока који су заштићени сведоци и искључиво ћете их ословљавати псеудонимом. Да ли познајете сведока «А»?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да, резервиста код нас је био. Пар пута је био на смену код мене, значи ја када сам водио смену, он је био резервиста, обезбеђивао објекат испред зграду, по распореду, некада испред, некада позади, значи све то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта можете да нам кажете о њему? Какав је био као човек, као полицајац?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Он је резервиста, није активни полицајац, волео некада да попије, волео да се посвађа. Чим је уморан, чим му није нешто правично, одмах се расправља са нама, неће, ту смо имали сукоба увек око страже, иначе друго ништа. Ови двоје, не знам, да их видим, можда их знам, значи, по име и по презиме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У каквим сте Ви односима били са њим? Да ли сте били у неким конфликтима?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не, не, ништа, ја му кажем шта је службено, хоћеш-хоћеш, нећеш-нећеш, довиђења, напишем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ништа посебно?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не, не, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам предочити, сведок «А» када је саслушан овде код нас, он је прво, када је био саслушан од стране заменика тужиоца за ратне злочине, он је говорио да је постојала једна друга патрола коју су чинили Папић Рамиз, као возач, Андрејевић Срђан, Бојовић Дејан, а некада је са њима ишао и Аризановић Зоран. Да ли сте били некада у тој патроли?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ја сам у патролу био 1991., 1992., 1993., негде, колико се сећам, значи могу по решењу да видим, до 1994. са Гопић Небојшу и Шабани Рамадана, али то је раније. После сам тога био помоћник вође смене, па на крају вођа смене. Рат ме је нашао у вођу смене. Та решења имам. У патролу за време рата ниједном нисам био ниским, значи по терену, то је друго нешто, а патрола је друго сасвим, заседу, мислим, односи се на заседу, значи на заседу смо били, а у патролу не. Нису се ови момци исто на заседу, нешто се не сећам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, ко је Фатић Милован?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Резервиста исто био наш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био на положајима тада, значи у правцу Ђиноваца?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Могуће, значи могуће, судија извини, могуће је, али, Фатић Милован, могуће да је и био, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли имате још нешто да изјавите?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Немам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете, хоћете молим вас да устанете па да кажете, кога све познајете? Хоћете оптужени, ја бих вас молила да устанете и идите редом и кажите ко је ко.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Овог не знам, овог први пут видим, ово је Ненад, ово је колега који је дошао, значи ја га не знам по име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како га знате, како га знате?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Као “Јајце”.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како “Јајце”? Приђите само микрофону, молим Вас.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ако је то тај “Јајце”.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Јер ја нешто кроз ово, али ја не тврдим поново. Ово су браћа из Суве Реке, овај први је радио ту у завод, не знам тачно, за ову дечију заштиту, тако нешто, овај други је возио аутобус, раније, радио је, колега Папић, са мном завршио курс и командир на крају, Репановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Седите.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: А ја се извињавам, господина не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је оптужени Митровић Радослав.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Први пут видим, извините, први пут видим човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми, Ви кажете, у којим приликама сте Ви видели господина кога сте назвали “Јајце”, када сте видели, где, од ког момента Ви њега знате као “Јајце”?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Па, када је дошао код нас, надимак “Јајце”, “Јајце” и тако је и остало. Е сада како му је име било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле је он дошао? Да ли знате, одакле је дошао?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да ли из Ораховца, да ли из Призрена, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто је дошао, да ли знате, зашто је дошао?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не знам. Дошао је да ради код нас, али зашто, пребачен, како, што, значи не знам. Не могу да причам ништа напамет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Има ли питања?

ЧЛАН ВЕЋА – СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Господине Аризановићу, Ви рекосте, касније је Јовановић увек био са нама?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: На заседе, касније.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У ситуацији када сте причали да сте тамо према Призрену у обезбеђењу магистрале, тако сам ја схватио?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не, не, не, касније када смо завршили обезбеђење магистрале, па увече за заседе, помоћник је био са нама, значи отиднемо, да ли смо били у Дуље, пример наводим, значи, да ли смо били у Ораховац, да ли смо били, било која места.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је долазио ово док сте били доле према Призрену на обезбеђењу пута, да ли је тамо долазио код Вас?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Помоћник?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Колико ме сећање служи, да је био тај први дан поподне негде, значи први дан када смо били. Е сада, ја се извињавам, они знају боље тачно где нас је распоредио, значи, извините, не знам тачно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А касније, Ви сте тамо остали још пет, шест, седам, десет дана, да ли је још долазио?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Могуће да је долазио, али не могу да тврдим ништа напамет.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли знате где је насеље Бериша у Сувој Реци?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: То је велика фамилија, значи имало је прекопута СУП-а, било је доле испод подрума, винарског подрума, било је на Рештански пут, било је горе према, изнад станице, па тамо тај део.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли знате где је била смештена Мисија ОЕБС-а?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: То је прекопута станице.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У којој згради?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Прекопута станице, значи из станице када се изађе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Када сте се вратили ово са овог пункта према Призрену у Суву Реку, да ли сте били на Рештанском путу, да ли сте видели те куће тамо?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Куће су ту.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Молим?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Куће су биле ту, значи нисам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте регистровани ишта необично?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не, ништа није, нисам залазио, нисам улазио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Чули смо овде да су гореле, па и та кућа у којој је била Мисија ОЕБС-а, да су те куће гореле?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да је горела?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не могу да знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли се из Ваше дежурне у згради СУП-а, згради ОУП-а Призрен, дежурне у којој сте Ви провели прилично времена, да ли се виде улазна врата у зграду, да ли се виде улазна врата у зграду, да ли се види, ко улази у зграду из дежурне?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Из дежурне, нормално, врата су стаклена, значи, ја се извињавам, овако, овде ја седим, стоје испред мене, овде је ходник и иде се навише на спрат.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Дакле, шта видите кроз та стаклена врата, ходник?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ходник и у ходник су степенице за спрат и доле је магацински простор је био тамо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А да ли је у тој згради постојала каква просторија за задржавање?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Прекопута, прекопута мене, прекопута дежуране.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Прекопута дежуране?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли се из дежуране може видети, могу видети?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Врата су увек отворена.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Врата су увек отворена?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је тих дана било неко лице задржано у згради СУП-а у Сувој Реци?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ја се нешто не сећам, бар у мојој смени, не. Можда је на разговор било.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ви сте смену предали увече?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Увече.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Око 19,30?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Тако негде, око 19,30, 19,40 смо се заменили, ја сам отишао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте тада, у тој Вашој последњој смени, да ли је било неко лице на задржавању?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не знате?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не или не знате?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не знам, не могу да Вам кажем, нешто се ја не сећам да је у моју смену остало лице.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још једно само питање, код истражног судије говорили сте и о овом, када сте кренули 25. ујутру, када сте кренули на ове положаје, да сте у раним јутарњим сатима видели и крушевачку јединицу?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да, отишли у правцу Ораховца, то је уствари пут за Ораховац, Студенчане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците где их Ви видите, где се они налазе, како их Ви видите? Ви сте испред СУП-а, да ли је тако?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да, они наилазе путем поред станице је тај пут право који иде за Ораховац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А одакле Ви знате да они иду за Ораховац?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: То је тај пут, тим путем за Ораховац који воде, е сада, где су они ишли, докле су ишли, значи не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико их је било?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Па, чета њихова, сада колико је људство било, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, видик са звоника, какав је? Знате где је црква, звоник, какав је био видик?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Па, од звоника може да се види Занатски центар, може да се види станица, а из станице мораш да изађеш да би видео звоник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је звоник вишљи од цркве?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Па, вишљи је мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вишљи?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: И он је испред, значи у правцу, испред, између цркву и СУП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви одлазили некада, да ли сте се пели на звоник?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не, пролазио сам, значи ту је пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, може да се види тај део код Занатског центра?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питања. Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како Вам се звао газда код кога сте становали?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Крстић Спира.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта је радио Крстић Спира у Сувој Реци?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: У аутошколу је радио, као инструктор, у задње време, пре тога месар, како ми је познато.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то његова приватна аутошкола?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не, државна аутошкола, колико сам ја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па како Вам је то Крстић Спира саопштио, како је то изгледало када Вам је рекао да је неко направио хаос, као што сте рекли код истражног судије?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Па, када сам дошао уморан, он ми је то само пренео овако, каже, шта има газдо ново, која је ситуација овдека, каже, неко направио хаос горе у Занатски центар, толико је било и више нисмо коментарисали. Имао је кћеркицу малу и онда смо избегавали разговор око тога. Значи, никада око службе детаљније, у црте, шта, како, нисмо коментарисали уопште.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али, то је било довољно, колико сам ја Вас разумео, да одете после и разговарате са својим колегама и питате, шта је то било у Занатском центру?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Добро?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Са којим колегама сте то разговарали?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ја сам тада питао први који ми је наишао, Шабан, колега, тај је колега у иностранство, разговарали смо са њим, он ми је рекао, каже, не знам ја, колико ти што знаш, знам и ја, чуо сам нешто, али каже, то је све непотврдно и на томе се и завршило. Значи, нити сам после тога крочио у Занатски центар, нити знам ситуацију.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте се распитали у дежурној служби, да ли је?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зашто? Па, они најбоље знају шта се десило у Сувој Реци?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Е сада, да ли знају, да ли не знају, значи не могу да причам ништа напамет.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли их нисте питали зато што знате да не знају или?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не, уопште нисам, никада нисмо коментарисали то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако Вас је нешто интересовало, да се десио неки хаос у Сувој Реци, онда је логично да питате дежурну службу у којој сте радили?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Јесте, али ја сам избегавао, што више коментара, то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е па то Вас сада питам, зашто сте избегавали, чега сте се то плашили, па сте избегавали?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Па, по природи сам такав, не морам да знам све и онда избегавам, што мање знам, то боље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли то значи да је урађено нешто што не треба да се зна?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не, значи не могу да тврдим да је урађено нешто, нити сам видео, нити, то што сам чуо, а чујено и виђено, не може да буде исто никада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте видели како су ови људи изгинули, Срби, судија, оно што сте рекли?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Јесте, они су дотерани, значи, они су налетели на мину.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви то видели?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Нисам видео на лицу места.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како то знате у детаље?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ево да Вам објасним детаље, значи нисам био на лицу места. Они су дотерани пред Робну кућу где сам ја био, јер на ту Робну кућу видим држи пола Суву Реку, значи на крову Робне куће и они су дотерани, камиони из Комуналног, камио са приколицу, лешеве, угљенисани. Прво нисмо знали који су. Када смо сишли доле, пренето нам је да је судија, да је командир ваљда, шта је био, коју функцију обављао тужилац.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То Вас разумем, него да Вас питам, како сада исто правило не важи?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Зато што сам био на крову, видео сам, сишао сам доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само полако, објаснили сте, видео је, зато зна.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Зато што сам сишао, извините.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А када сте чули да је то урадио “Јајце”, да ли сте се распитали, да ли је покренут неки поступак против тог?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Кога да питам?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, Ви као полицајац, да ли сте се интересовали?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ако се покреће поступак, покреће га ко треба, ја се извињавам, рат је био, значи, ми смо и даље били ван. Данас будеш два сата, три, да ли ћеш да будеш цео дан, значи то од нас није зависило, не могу ја да мислим, еј, овај мора да иде у затвор или овај. Извините, имао је ко је радио тај други посао, ја нисам за то задужен и да ли је уопште то било и да ли је он уопште био, значи, извините, причали су, ја сам поново пренео, то сам чуо, значи не могу да причам напамет. Да ли је тај колега стварно урадио то или није, то ја не могу да тврдим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта сте то чули да је тај колега урадио?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Рекао сам Вам, у истрази стоји горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Предочила сам му то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим, шта, шта то?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Као наводно да је пуцао, неке убио у Занатском центру, а да ли јесте пуцао, убио некога, значи ја не могу да тврдим. То је прича.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта се причало, ко је убио Јашара Беришу?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: На пумпи?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Наводно Станко полицајац, али ја чисто сумњам, ја сам пренео судији, чисто сумњам да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте се више понављати, молим Вас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Судија, није објаснио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, објаснио је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Једно је питање, ко је убио Јашара Беришу, а друго је питање, да ли је Јашар Бериша молио Станковића за помоћ, то су две битне разлике.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ама, то је прича, да ли је истина или није, извините, истину ја не знам, да ли је истина или није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте говорити више.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А откуд саобраћајац из Призрена Станковић у Сувој Реци?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Мештанин Суве Реке и могуће да је, ја не тврдим сто-посто, због ратног дејства, због ситуације, да је остао да ради код нас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли то значи да су можда и други припадници ОУП-а, СУП-а Призрен који су били мештани Суве Реке, остајали у Сувој Реци?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ја мислим да је то нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је сада закључак, питање.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да ли да гине човек или да остане, боље ту да буде, исто пошто има станица.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Ви познајете Андрејевић Срђана?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: То је овај колега што је био испред мене, ја га знам мало, значи, то је млад колега.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где је он радио тада?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Па, он је, по мојем сећању, у Призрену био. Био је једно мало време резервиста, можда смену-две код мене, то је у почетку нешто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А када је тај почетак био?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Па, раније, то је можда годину дана пре рата, отприлике.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, али ово ме интересује, од бомбардовања, да ли сте га виђали у Сувој Реци?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Можда смо се виђали, извините.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте га видели то јутро када сте ишли на распоред?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не могу да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте видели Бојовић Дејана?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Кога?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Бојовић Дејан?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: То је овај млад дечко, он је приправник, он је ја мислим прва година тада био на факултету, на Академији нашој. Он је био ту у бази, он не верујем да се кретао нигде даље. Значи, контакт са човеком нисам имао уопште.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Он каже да је после био помоћник командира, Репановића?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Можда је био, извините, можда је био, ја не знам. Значи командну одговорност, ко, шта је, ја не знам, значи ту не залазим. Ја сам знао за командира, њега, помоћника Ненада и то је. Е сада, шта је даље у време рата распоређивано, ко је налагао, то значи не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ово јутро када сте, значи 25. Ви стојите ту негде на улици и видите ову групу која одлази, шта сте рекли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Ораховац.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За Ораховац. Да ли је то Рештански пут?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Рештански пут.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, та група је отишла Рештанским путем?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Одмах прекопута станице.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А колико сте се Ви задржали ту испред станице, када сте Ви отишли, колико је било сати када сте отишли?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не знам колико је сати, неких пет, десет минута пренето нам је и одмах, нисмо се више ни задржавали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је то отприлике било?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Опасност је била, па у јутарњим часовима, пет, шест ја мислим да је отприлике, опасност је била, наша станица је била на длану, са све стране може да те гађа ко хоће.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: И чим крене јединица, види се. Значи, зато смо избегавали што мање задржавање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Аризановићу.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Изволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петковић Мики, да ли је долазио, док сте Ви били на овим положајима? Да ли га се сећате, а ако је долазио, са ким је долазио?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не могу да знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да Вас је видео, да сте Ви били тамо на једном од положаја?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Значи, чим ме је видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Чим ме је видео, значи ја сам ту био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам Вас, зато што сада испада, ничега се не сећате, да ли се сећате њега да је долазио? Само сте рекли Папића се сећате и још једног, а не сећате се ових Ваших?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Петковић, Петковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петковић Мики, да ли је долазио?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Могуће да је долазио, али не могу, не могу, извините.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Тада када сте видели ту испред станице да полиција одлази према Ораховцу, да ли сте видели, да ли је било неких камиона, да ли је било неких који су ишли пешке или, у чему их видите?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Били су и пешице, били су и камиони, значи, не камион, пинц је ваљда био и не знам шта беше још једно возило, не могу да знам и отишли су правац све путем наниже.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, како то тумачите, како иду према том правцу пешке, када ће да стигну тако?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ја се извињавам, то наниже има, сада да ли су они, то је пут правац Ораховац, е сада, да ли су они одмах отишли у правцу Ораховца или су у неко од села тамо заузели положај или су се прикључили некој јединици њиховој тамо која је напред била, извините, ја не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Само да прецизирамо, значи иду Рештанским путем, да ли је тако?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: То је колико, ја сам могао да видим, извините, колико од мене до Вас и назад, значи та је даљина. После су куће тамо, ја не видим право.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, да ли Вам је Ваш газда причао о томе да је он прикупљао, скупљао лешеве?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте чули да је нешто тако радио?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не, извините, не. Он је после ишао, значи, ако су борбена дејства и чисти се терен, извините, нађе се, да ли су Срби, да ли су Албанци, да ли полиција, да ли је војска није битно, снима се, врши се увиђај и он је био дужан да дотера у Сувој Реци.

НАТАША КАНДИЋ: Када после?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Па, негде након месец дана, тако он боље можда зна, након, када је почео рат, после се он укључио, тек касније, месец, месец, двадесет дана, али је било после рата, када је почео рат, после се он укључио у то. Мислим укључили су га из територијалне одбране или који су га укључили из општине, не знам, не могу да Вам, знам да је лично он, за ово што Вам тврдим, што Вам кажем, из Крушевац што је погинуо, судија што је погинуо, он их је довезао тим возилом. Значи, ишао је да их покупи тамо и доведе.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је то његово возило?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не, то је Комунално из Суве Реке. Он је само возио.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Вам је он то испричао, да он вози, како то Ви знате?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не, па виђамо се ми ту у град, каже, задужен сам, куда ме позове да имам да довозем, ја идем довозем и то је.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Вам је испричао, да ли је имао нека сазнања, нешто, да ли зна ко је одвезао та тела?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ништа, ништа, ништа уопште.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте накнадно чули?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ништа, ништа, уопште око тога ни ко је возио, ни ко је утоварао, не знам, значи, не могу да причам, нити ми је он икада поменуо и касније када је изашао туда, не.

НАТАША КАНДИЋ: Он је овде говорио о томе, сведочио?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не знам, извините, то ако је он говорио, он.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте знали породицу Сука?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Па, извините, ја сам знао доста, јер сам радио од 1991. па до рата, али по изглед, а по презиме, сада, то их већ мешам.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, господин Тодоровић.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте познавали Бобана Вуксановића?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Председника општине, погинуо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте га знали?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да, да, председник општине је био, доктор био наш.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте знали Роме који се презивају Трајковићи, младиће и тако даље?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте их познавали, ту породицу, да ли сте знали где они станују?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Па, ту су у ромску махалу, они су били иза где сам ја, ја сам становао када се улази у главну улицу право, они су морали да обилазе тамо иза.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте чули да су се они нешто ангажовали око?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не знам, не могу да Вам тврдим ништа.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли познајете овог, ко је тај Трифун Борисављевић?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Помоћник мој.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је он био тамо?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Могуће да је био, што каже судија малопре, да је био тај Трифун, колега, који је помоћник био мени у дежурној служби, да је био овамо у правцу Призрена и он.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте познавали неког грађанина Суве Реке који се зове Ељшани Абдулах?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Познато ми је, е сада ко је.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је он био привођен тих дана?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не знам, не знам, не могу да Вам тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, ко је Миљковић Милутин и шта је био он у то време?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Миљковић Милутин из одељења полиције из Призрен, али сада у време рата је као ВД начелник ли, придодат начелник био ту код нас у Сувој Реци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, када је придодат?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оријентир нека Вам буде 25. одлазите, да ли је тако?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да, па када смо дошли, после тога, после тога смо се виђали у Сувој Реци све до краја у Сувој Реци је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи када сте се вратили?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да, после тога смо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са положаја, видели сте га?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Е па сада не могу тачно да кажем, судија, да ли је тог дана или, али углавном је био у задње време, али ја мислим да је прву или другу недељу, па након тога је придодат ту у Сувој Реци био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања, изволите.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: (бранилац Јовановић Ненада) Да разјаснимо једну ствар, да ли је Ваш задатак био да вршите контролу саобраћаја на путу Призрен-Сува Река?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да обезбеђујемо магистралу.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Молим Вас, одговорите ми на питање, да ли је Ваш задатак био и наређење да контролишете саобраћај на путу Призрен – Сува Река?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Да ли је Ваш задатак био да браните комуникацију у случају напада?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Хвала. Даље ме интересује, на том пункту, нисам Вас добро разумео, било је више тачака, да ли сте Ви били први?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Од Суве Реке.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Од Суве Реке први?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Е то ме интересује. Колико је још било тих тачака?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Три или четири.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Три или четири? На свакој тачки, колико је било припадника полиције?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Четири, пет, не верујем више да смо били.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Значи, ако је четири, то је око двадесетак људи?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Тако, али, значи и резервисти, не само ми.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Па, да ли су и резервисти полицајци? Сада ме интересује, када сте добијали храну, да ли је храна довожена на сваки пункт или је довожена на један пункт, па?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не, дељена је редом.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Свима је дељена?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Свима.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Добро, хвала.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Значи, један од нас изађе, донесе за све, значи, нисмо сви на пут, не напуштамо место.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Реците ми, ова црква о којој причамо у Сувој Реци, да ли је то православна црква?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Да ли сте Ви православлац?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Сада када идемо од Приштине?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Са леве стране.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Са леве стране прво дође?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: СУП.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: СУП, па онда?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Звоник, па црква, па гробље.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Прво дође звоник, значи, није црква, између СУП-а и цркве је звоник, са десне стране?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Колико се ја сећам, треба тако да буде.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Е па то је немогуће, ја стављам примедбу, увек је црква на западној страни, православна, звоник у односу на цркву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Према томе, не може да буде никако.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Могуће да сам погрешно, али ја знам.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Добро и други сведоци могу, добро.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Добро, извини, онда је грешка, грешка, није проблем уопште, значи.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Само да Вас питам ово: да ли сте се икада пели на звоник?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Не, добро.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: А два пута палио свећу у цркви.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Добро.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: На празник био, значи, искрено што јесте, јесте.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Да ли сте познавали од раније Ненада Јовановића?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Помоћник ми је командира, ја сам од 1991., септембра.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Да Вас питам, да ли сте били упућени у његове породичне прилике?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Био је ожењен, имао је болесно нешто дете, шта је у питању било, не могу да Вам испричам.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Е сада да Вас питам, да ли се сећате у време о коме сада говоримо, да ли је он добио дете, принову да ли је имао?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Дете му се родило, да ли је пред рат, да ли је после рата, не могу.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Поменули сте неку болест, какву болест, да ли се сећате? Зашто Вам је то остало у сећању?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Па, остало ми је, често је одлазио, идем за тренутак па идемо, идем за тренутак до куће да обиђем. Значи, то ми је остало у сећању.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Добро, хвала, немам више питања.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Извините, значи, то је то, идем за тренутак, сачекамо и наставимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље питања?

АДВ. ГОРАН ФОЛИЋ: (бранилац Петковић Мирослава) Да ли сте познавали покојног Тановића?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Колега био са мном.

АДВ. ГОРАН ФОЛИЋ: Да ли знате, у то време, која су била његова задужења?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не знам. Он је био у задње време, ја колико се сећам, у посебној јединици, погинуо је негде према Ђаковици ваљда доле.

АДВ. ГОРАН ФОЛИЋ: Да ли знате, које је наоружање имао?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: По задужењу, аутомат, али ја мислим да је имао и митраљез после тога, када је одлазио на терен, али то је са посебну јединицу када је одлазио на терен. Аутомат, кратко наоружање смо дужили сви.

АДВ. ГОРАН ФОЛИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: (бранилац Чукарића) Ви сте на неки начин били и старешина у ОУП-у Сува Река?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Па, у одсуству командира, значи после 15 часова, уз консултацију старешине, значи не можемо сами да доносимо никакву одлуку, али што је у питању нешто лако, одрађивали смо и преносили старешини, значи, а остало смо обавештавали старешину.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Добро. Какав је полицајац био Слађан Чукарић?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Мало знам о њему, значи немам, не могу да кажем ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна уопште име његово.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ја га знам као "Јајце". Можда је пар смена од мене изашао, значи ако је дошао онај моменат и то је, јер знам задњи пут, пре него да се повучемо, значи то сам чуо не знам од ког колегу, да је он био у једно село где је репетитор наш и да се то вече повукао задњи, то ми је познато. Значи, ми смо то вече се повукли, ујутру смо сви напустили Суву Реку.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Лично као човек?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не знам, нисам имао контакт са њима никада. Од колеге нисам чуо никада лоше.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да ли је био познат као кавгација, да ли је изазивао неке инциденте?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Никада нисам имао конфликт са њега, значи не могу да причам напамет ништа.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да ли је завршио неку специјалистичку обуку? Да ли је спадао у ред обучених полицајаца?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ја, колико ми је познато, полицајац као ја, као остали сви.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да ли можете да кажете да се ради о једном обичном припаднику полиције?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Чисто као и ја што сам полицајац, то је и он био полицајац, с тим што сам ја, ето, не могу да кажем бољи био, водио смену, значи могао је да води смену било ко. Значи старешина одлучује ко је мало, е онда га поставља на већу одговорност, извините.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да ли је Вама лично службено познато, да је Чукарић учествовао у борбеним дејствима и да је убио некога?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да ли Вам је то службено познато?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Лично, нити видео, нити не.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: У току обављања службе, да ли Вам је познато да је учествовао у неким директним борбеним задацима?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Добро. Малочас сте говорили да се пуцало на све стране?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: На све стране, рат је био.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Ко је у кога пуцао?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да се разјаснимо, борба је вођена, он је са једну страну брдо, ми са другу страну брдо. Ко је кога погодио, не могу да причам напамет.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Определите, између кога се водила борба?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Водила се, значи, полиција и војска са једну страну, а Албанци са другу страну, њихова војска.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да ли је УЧК, да ли је то терористичка?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: УЧК, терористичка организација. Сада, у време рата да ли су били у униформи или су били у цивилу, значи, не знам. Налазили смо их и у униформи нешто.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Обзиром да сте Ви као старешина?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Нисам старешина, ја сам полицајац.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Добро, од вође сектора све је старешина па на горе.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Вођа сектора, али ово је вођа смена, то је исто ранг у полицији, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, дајте питање.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Следеће питање је, и били сте на тој тачки. Где је била тачка раздвајања, између снаге војске и полиције и снаге УЧК? Ко је контролисао град, ко је контролисао прилазе граду?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Из правца Приштине у правцу Суве Реке, изнад Суву Реку је контролисала војска, тај део ту, са друге стране су они према Ораховцу што сам рекао малопре били блокирали пут, а у граду смо ми били. Значи, они су били на неких километар, може да се каже, пресекли комуникацију између Суве Реке и Ораховца.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Следеће питање: малочас сте изјавили да су вас имали на длану?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Нормално.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: На којој удаљености су се налазили од полицијске станице?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Па, можда кажемо и на километар од станицу, ободи, јер оно обод, значи, чим је крећала јединица из станицу, чим изађе, он на длан гледа. Значи у ком правцу иде јединица, значи, видели су све.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да ли сте били у домету дејства њиховог пешадијског наоружања?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Са минобацач могли су да ми гађају станицу када су хтели.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да ли су деловали у цивилу у самом граду и да ли је било безбедно да се полиција, чак и полиција креће градом?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Избегавали смо што мање кретање градом.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: И у самом граду, да ли је тако?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: И у самом граду, никада се не зна, јер је средина таква да је густо насељена, тако да смо избегавали кретање градом много.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Осим контролу главне улице, да ли је полиција контролисала и остали део града, али са сигурношћу, да ли је то контролисала?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не знам, не могу да Вам кажем, јер гледајте, ми смо део града, али сада, села окол, нисмо контролисали око Суве Реке. Има села где је била војска, има села где је била полиција друга, не наша полиција Суве Реке, има где је било УЧК, значи то је све територија Суве Реке.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: И само још једно питање. Да ли се тих дана пуцало на саму зграду полиције и да ли су се полицајци у згради осећали угроженим, тих дана, почетком рата и првих дана рата?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Пре рата је испаљен и ја сматрам зато је и после тога у току рата и померан положај станице. Значи, и пре рата је био напад на станицу, неких три, четири ујутру из возила.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Још једно питање. Да ли је полицијска станица у Ораховцу била у окружењу и да ли су мере предузимане да се заштити полицијска станица у Сувој Реци, пошто се граниче?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: У Ораховцу је била и нападнута станица и једва је извучена и зато је и наложено да обезбеђење има Сува Река и да се саме старешине, значи сигурно да одлуче, да ли ће да буде ту, да ли ће да буде, значи, то је, даље шта је одлучивано, значи не знам.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Значи ли да је то постојала стварна опасност?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Сто-посто, значи сигурно је постојала опасност, чим мењали смо положаје, јер је било пре тога напада, у Ораховцу је једва извучена станица, људство је једва извучено.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Хвала судија, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Аризановићу, хоћете прићи, молим Вас. Погледајте добро ову скицу Суве Реке, па кажите тачно, којим путем сте Ви видели да је ишла крушевачка јединица? Погледајте добро. Ево га овде СУП, само полако, полицијска станица. Станите тамо испред микрофона Вашег, па реците? Станите пред микрофон и реците, који је то пут?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: То је пут Сува Река-Рештане, значи одмах, јер из станице изилазимо тротоар, има пет, шест метара, па тротоар и главна магистрала за Призрен, право, у чело сече пут за Ораховац, то је стари пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Реците ми, да ли знате, ко је Ђорђевић Мирослав?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули за Ђорђевић Мирослава? Добро. Оптужени изволите, да ли имате питања? Изволите. Оптужени Митровић Радослав.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Добар дан. Ја сам Митровић Радослав или «Чегар 1» ако сте чули некада преко радио везе.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Чуо, али сада.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја сам тај. Да ли ме знате?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не, први пут, значи господин судијо, човека први пут видим. Извините, никада видео нисам.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја ћу следеће питање да поставим у вези тога. Ви сте објаснили Ваше радно место, објаснили сте положај дежурне службе, што Вас је питао члан већа, врло детаљно, а пре тога морам да Вас питам пар питања. Рекли сте да знате возача покојног начелника из Алексинца?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да, дечка знам, име му не знам, он је рањен овде, овде му је метак, пружили смо му помоћ. Пар пута смо причали пре тога, начелник је погинуо из Алексинца и дечко је саниран у Сувој Реци, пребачен за Призрен. Значи, то је.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Како сте га упознали и када?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Док је пролазио Сувом Реком, свраћао је са овим, дружио се са овим што је погинуо из крушевачку јединицу од Величковића, возача, њих двојица су се дружили.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да ли сте знали старешину кога је он возио Ранђеловић Зорана?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Начелник из Алексинца? Не. Видео сам човека овако, као, извините, први пут сада Вас што сам видео, значи видео сам у возилу када је прошао.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да ли сте некада мене видели са Ранђеловић Зораном?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Или да сте видели Ранђеловић Зорана са неким?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да Вас није видео уопште.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не, не, извините, значи, први пут Вас видим овде.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Можда сте видели некога, па сада не може да се сети, можда сам то ја?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не, не.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Овде сведок «А» каже да сам ја свакодневно, па онда у другој изјави каже сваки други дан, па онда у трећој изјави каже, често долазио у станицу у Суву Реку и држао састанке са старешинама, па када ме је видео он, да ли бисте ме Ви видели, да ли сте ме Ви видели?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ја Вас лично, господине, нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да Вас није видео, сада то што сведок каже.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Господине судијо, ако је то ико видео, значи требао је да каже, Гогић Небојша који је остао тамо, значи он ако није рекао, значи није тачно.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Он каже и пре рата, ја сам од 1998. од јула месеца на подручју СУП-а Призрен, значи да сам ја рекао овде овом суду, да сам ја можда у току тих мање од годину дана био три, четири пута у Сувој Реци, значи да сам долазио, морали бисте и Ви да ме видите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Митровићу, сувишна су та питања, он је рекао да Вас није видео.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Значи, нисам могао да кажем да сам видео, ови начелници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, немојте одговарати док Вам не дам дозволу.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Значи, којим возилом је долазио Бата, овај возач Ранђеловић Зорана, да ли то знате?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Тада када су погинули, били су у «Мерцедесу».

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: У «Мерцедесу». Да ли си мене некада видео у том «Мерцедесу»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога да ли је видео, кога да ли је видео? Немојте више такво питање постављати, молим Вас.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Извините, не знам, први пут Вас видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље оптужени да ли имате питања? Изволите, оптужени Репановић.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Значи, нисам Вас видео, ништа, не могу да причам.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Поставићу неколико питања. Ти си до 20 часова на дан бомбардовања значи био у дежурној служби?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Мало пре си рекао да није било притворено ниједно лице, а да је, ако буде притворено лице или задржано, ја те питам, питање је значи, да ли се то евидентира у одређеним књигама?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да ли је то обавеза твоја као дежурног, као вођа смене?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Мени, господин судијо, да разјаснимо, значи мени као дежурном полицајцу у станици после 15 и до 15 часова сам дужан да обавестим команду, да ли ће вођа сектора, да ли ће саобраћајац да га приведу, да ли ће позорник, по неком основу, дужан сам да обавестим командира до 15 и командир ми каже шта ћемо даље. Наравно, и после 15, ако треба за потребе за судију, ја обавештавам судију, с тим што ме не мора он да зове, као командир, ја зовем, значи моја је дужност. Значи и постоји свеска, постоји књига, за сва лица која се задржавају, решење се одређује о задржавању. Командир потписује решење, нико није могао да потпише осим командира решење.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да ли је могло да се деси да се лице притвори у Сувој Реци да буде два до три дана ту задржано?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ја смем главу да сечем, не.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Шта се ради са таквим лицем када се одреди притвор, где се оно води? Да ли остаје у Сувој Реци или се води негде даље?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Господин судијо, чим се приведе, обавештава се судија, дежурни судија одређује шта ће и лице иде за Призрен, јер, пошто смо у Призрен били затвори, на испитивање. Колико ће да буду у Призрен, значи то је њихово, ми немамо ништа са тим. Што краће смо настојали да буде у станици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, рекли сте то.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Е, споменули сте цркву и звоник. Нећу ја сада да улазим тамо, то је твоје виђење, а ја те питам, да ли је на звонику су постојали прозори?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нису постојали?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Мислим оно, стубови су извучени и видно, видно, стубови, стакло.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не стакло, не питам за стакло.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: У виду купола овако.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Значи, постојали су?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Е сада ако се нађеш у ситуацији да будеш на прозору звоника, да ли можеш да видиш преко цркве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте молим Вас, да ли сте Ви били уопште на звонику?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не, не, пролазио сам путем, значи на звонику нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, како би знао.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Нисам се пењао, извините.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Добро, можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте одговарати, молим Вас.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Можда зна висину тих купола, а ако не зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Репановићу, ако каже да није био на звонику, то су сада претпоставке, не можете сада тврдити.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: То је пет, шест метара, десет од пута, значи ја сам пролазио нон-стоп путем, сада.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Е још једно питање. Ти си био дуго дежурни, значи био си вођа патроле, овај, вођа смене, питање је, пре почетка бомбардовања, да ли смо имали обезбеђење на Винарском подруму, да ли се сећаш, на Винарском подруму? Ако се сећаш, кажи да се сећаш, а ако се не сећаш, ништа.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не могу да знам. Ја нисам био никада.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да ли знаш, да ли је неко био?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не могу да. Могуће, извините, могуће због, ипак то је подрум био од интереса, могуће да је наложено, да је било, значи, ја не знам, не могу да тврдим.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Добро, немам више питања.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Извините, не могу да тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Само ја још једно питање да Вам поставим. Реците ми, у просторији за задржавање, пошто сте Ви у овој дежурној служби, онда видите ту просторију за задржавање. Да ли је било неких цакова?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није било?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто оптужени Јовановић каже да су се у тој просторији држали цакови?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Бункер, од цакови направљен, да, у дворишту, у дворишту бункер је био, цакови са песком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били су цакови у дворишту?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: У дворишту, како сам ја седео, са леве стране моје, извините судија, са леве стране моје је прозор и зато је био бункер, да би заштитио, ем станицу и оног стражара који је обезбеђивао напоље, значи прозор је био отворен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите питања.

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Везано за ове цакове што кажете, да ли је било у притвору, ја то никада нисам изјавио. Ја сам рекао да је бункер постојао испред, испред, поред оне стазе, поред оних, поред оградe и поред тих борова.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: У правцу прозора, значи.

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: У правцу прозора, тако је, а ја то никада нисам изјавио. Сада бих Вам поставио пар питања. Ви сте још и у истрагу, док Вас је питао господин Дилпарић и то изјавили сте, то јутро кад сте кренули на том задатку, пита Вас, каже, ко је био ту, рекли сте да је био командир, да је био Нишавић, не сећате се тамо, не знам и каже, да ли је био Јовановић, чини ми се да је био и он. Али данас Ви кажете нешто друго, зато Вас питам. Да ли, рекли сте да знате да ми се дете родило ту пре рата, да ли је тако?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Пре рата, сада датум не знам, не могу да причам ништа.

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Знате да сам имао проблема?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да, зато сам и рекао малопре.

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Е сада ја ћу да Вам кажем, можда сте Ви то заборавили. Ја сам, то може да потврди, а то има и доказ који ће, мислим, који сам ја предложио суду и то, да сам ја 24. отишао на посао, ту је и господин командир и сви, нека кажу, значи ја сам од 11 или 10 сати, колико је било, био одсутан, значи 24., ја сам 24. на 25. био у Призрену у болници.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Рекао сам.

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: И саслушајте ме још нешто да ово завршим. У болници сам био, значи 25. ујутру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте сада, он говори оно чега се сећа, молим Вас, немојте то, то он не зна, Ви њему причате, само питање, он не зна.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Питања, а не да причате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, ја реагујем, молим Вас, значи питање поставите. Он не зна то, он зна да Вам је дете било болесно. Приђите ближе микрофону.

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Да ли зна да сам ја био одсутан у те дане?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приђите ближе микрофону.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Извините, господин судијо, значи ја знам да је, рекао сам ја, да је имао проблеме и са породицу. Е сада, да ли је он тог дана, као да не испадне лажем, да ли је он тог дана поподне донео храну или следећи дан је долазио, ја знам да је касније на положају био са нам, значи то је тачно, али да је имао проблема са породицу, то стоји, извините.

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Да ли постоји могућност да сте Ви, пошто кажете 25 да сам Вас ја обишао, да сам Вас отпратио, да ли постоји могућност, пошто сам ја био одсутан тог дана, да ли постоји могућност да сам ја сутрадан био, па сте Ви то сада заменили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је рекао да мисли да је тог дана.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: У реду је, значи може да сам заменио датум, није то никакав проблем, значи ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да није сигуран.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Нисам сигуран и не могу да кажем сигурно је сто-посто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте, господине Аризановићу, рекао је 25., али није сигуран, не може да определи да је то сто-посто да сте Ви тада ишли, разумете, значи није сигуран, није сигуран 25. да сте Ви долазили, он каже да сте можда били, али није сигуран, тако је рекао.

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ја сам га тако разумео, ја се извињавам ако одузимам време и њему који чека, рецимо, који је дошао одакле је дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То му је обавеза.

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Пошто Ви кажете да сте отишли значи у том делу, рецимо да сте били у Топличанима, кажете да сте били у том жбуњу и то. Са које стране, из правца Суве Реке?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Са леве стране.

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Значи, са леве стране?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Са леве стране.

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Да ли је то могућност да сам Вам ја сутрадан дошао, па сам Вас ја упутио где да будете и тако, на то обезбеђење. Да ли сам Вам ја ту помогао, када сам ја дошао у обилазак?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Господин судија, поново кажем, значи ја не кажем ко ме је тачно упутио и распоредио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви инсистирате на нечему за шта Вам он каже да се он не сећа и Ви упорно инсистирате на томе.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ако стоји у папирима да сте ме Ви помоћниче распоредили, значи Ви сте, ако стоји у папирима да ме неки сасвим десети распоредио, тај је десети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којим папирима је требало да буде, у којим папирима?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не знам да ли му је уопште предочено, неко од.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам, спомињете папире. Да ли сте Ви добили написмено где ћете да идете?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не, али знам да је раније вођен распоред, да ли има распоред где смо били, значи ја не знам позицију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте инсистирати на нечему што он не зна.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: То кажем, значи, не сећам се, не могу да причам, значи, може да буде дан, два, три пет.

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Сви који сте били значи на том пункту, да ли Вам је долазила храна за све на том истом месту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, објаснио је, да се распоређивала редом.

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Реците ми, где сте спавали Ви?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ја лично ту испред објекат, испред, та стара кућа, ту смо били, значи.

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Да ли су ови остали спавали у том објекту?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да, касније.

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Хвала, немам више питања.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Значи, касније, један је обавезно морао да буде напољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите питања даље. Изволите, оптужени Репановић.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја се извињавам, само још једно питање. Питао бих Аризановића, пошто је дуго радио у дежурној служби, да ли сам ја као командир полицијске станице имао неку специјалну везу са Београдом?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не, могу да потврдим, не, извините.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви били?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ја сам био вођа смене, такорећи десна рука командиру у одсуству командира, значи, све извештаји што треба да напишем, ја га обавестим, шаљем Призрену, шаљем Приштини.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да ли сам ја поседовао?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Радио станицу као обичну као и сви.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Посебне телефоне које Ви нисте поседовали у дежурној служби или су исти телефони били?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Исти, специјал он, специјал ја, ко ће да га зове, то извините, ја не могу да ником да наредим.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Захваљујем.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Исто специјал је имао он и ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците? Сачекајте по реду. Оптужени Папир Рамиз.

ОПТ. РАМИЗ ПАПИЋ: Добар дан, господине Аризановићу.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Здраво.

ОПТ. РАМИЗ ПАПИЋ: Моја си класа, заједно смо завршили курс. Да ли си икада чуо или видео да сам ја извршио неко кривично дело?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не, господин судијо, за њега лично ништа. Могу само да кажем најбоље, без обзира што је, извините што ћу да се изразим тако, Муслиман, он је био према нас исто као и сви остали, извините, значи то је.

ОПТ. РАМИЗ ПАПИЋ: Да ли сам ја могао икоме да наредим, неко наређење незаконито или било шта да учиним неком човеку?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Полицајац да наредиш неком старешини не, а грађанима, значи исто не знам, нити сам чуо икада.

ОПТ. РАМИЗ ПАПИЋ: Где сам крио возила од НАТО бомби, у СУП-у никада нисам крио возило, но смо крили доле под дрвећем. Да ли је истина?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Господин судијо, ја се извињавам, значи наша службена возила, ципови, после су дошли у време рата ципови, УАЗ-и, то сам малопре заборавио да пренесем, где је дрвеће, да ли је доле према центру, да ли је негде само што год да се склони, е, значи склањали су, то јесте и тако смо заштитили возила, изашла су возила одоздо.

ОПТ. РАМИЗ ПАПИЋ: Значи, од изјутра сам ја склоњен из СУП-а због бомбардовања, да склоним ауто?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да. Он је искључиво и возио.

ОПТ. РАМИЗ ПАПИЋ: Од начелника сам возио до командира, да ли је тако било?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да.

ОПТ. РАМИЗ ПАПИЋ: До овог помоћног радника.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ти си био ту, е сада.

ОПТ. РАМИЗ ПАПИЋ: Да ли сам ја припадао Посебној јединици полиције?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не, нити он, нити ја нисмо били у Посебној јединици полиције.

ОПТ. РАМИЗ ПАПИЋ: Какав сам као полицајац био то си рекао.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Немам речи, извините судијо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала лепо, изволите.

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ја бих још једно питање, извини, јеси уморан и то?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ништа, ништа, слободно.

ОПТ. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Везано за обезбеђење око зграде. Да ли је било обезбеђење око станице?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: На колико стражарских места, да ли се сећаш?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Један испред, један иза.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Реците ми, да ли сте упознати, пошто сте радили у дежурној служби, требало би да будете упознати, да ли поред ових редовних места која су била?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Додавано је још једно радно место.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Било је и ових анексом плана, додатна места обезбеђења. Која су била та додатна места, да ли се сећате можда сте заборавили, а ако хоћете да дозволите, ја да га подсетим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је ту битно сада?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Хоћу да кажем, госпођо председавајућа, хоћу да кажем госпођо председавајућа, да то што сам све овде изјавио пред судом, да је све тачно. Ја сам рекао да су постојала та допунска места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја Вас питам, зашто Вам је то сада битно?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: И да потврди, значи да ништа нисам лагао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли имате још неко питање?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Једини циљ ми је то, све што сам рекао да је то истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато смо ту да утврдимо све шта је истина.

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Ви утврдите, али хоћу да то сагледате кроз неке стинице можда за Вас, али за мене то су крупне ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Да ли имате још неко питање?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите?

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја се извињавам, али још само два питања кратко. О томе што се причало по Сувој Реци касније, без обзира када сте и шта чули, да ли се спомињало да су у тим догађајима учествовале јединице Чегрове?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не, господин судијо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта не?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не, јединице Чегрове, ја сам чуо за мештани, а сада које су то јединице, ко је чинио ту јединицу, која су лица, значи, ја не знам. Значи, то је, ако хоћете да кажете, извините.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, одговорили сте, не морате више.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: И друго питање, овде тужилац тврди да сам за тај догађај ја наредио командир Репановићу, само моменат, а командир Репановић тако даље. Да ли би се то некада споменуло, да ли сте тако нешто чули?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није чуо, немојте да ли би се, немојте тако постављати питања.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ја се извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте одговарати, не можете тако, како да ли бисте чули. Није чуо, рекао је да нису уопште јединице Чегрове учествовале.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Није, него да ли сам ја наредио командирљ?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како он то може да зна, ако Вас и не зна из тог времена, нити Вас је видео. Да ли има још питања? Изволите.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да ли је књига дневних догађаја уредно вођена?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Јесте.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да ли је станична евиденција уредно вођена?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Све до рата да, а после не знам.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Добро, хвала. Да ли је вођена на нивоу на којем се сада води у ОУП-у где радите?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Исто, књига дневних догађаја та је и сада, све што дође да се пријави, све се заведе.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да ли је све што се догодило, да ли је све заведено?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Све.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Хвала судија, немам више питања.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: И о сваком догађају обавештен старешина, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све је уредно вођено?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада ја Вас да питам, како онда ово ништа није убележено, ако је све уредно вођено?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Кажем Вам, до рата, значи ја не знам у рату, у време рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само до рата, добро.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Значи, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја се надовезујем на ово што сте Ви питали, ако је неко приведен, обавештава се командирљ?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако се деси неко разбојништво у Сувој Реци, да ли се обавештава командирљ?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: О сваком догађају дужан сам да обавестим старешину непосредног. Значи, ја не обавештавам начелника.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви или тај који је у дежурној служби?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Тај.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ако се деси убиство у Сувој Реци, да ли се обавештава командир?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Исто се обавештава командир, а командир обавештава по линију рада даље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако је убијено 48 људи у Сувој Реци, да ли се и тада обавештава командир?

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Судија, да ли је убијено, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да ли је убијено и ко то тврди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, не зна, он је рекао да не зна.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја кажем, ако се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може на оно питање, да ли би се обавестио?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Одговорите.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не бих одговарао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како није битно, битно је.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не, није битно, не бих одговарао, значи не могу да одговорим, зато што не знам, не могу да тврдим ништа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па ни за ово убиство и разбојништво не знате, па сам Вас питао, па сте рекли обавештава се, питам теоретски?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Ја Вам кажем, ако се десило и ако докаже да јесте, требало је да се обавести старешина, али ја не могу да тврдим да ли је обавештен старешина или не. Поново Вам кажем, нисам био ту. Оно могу да кажем, значи могу да кажем сада, дошао сам јутрос аутобусом, али не могу да кажем са чиме ћу да одем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања више нема, да ли је тако? Да ли Ви имате још нешто да нам изјавите овде, нешто што Вас нисмо питали, а можда је за нас битно?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Немам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате? Ви долазите из?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Сурдулице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сурдулице. Тражите трошкове доласка, да ли је тако?

Сведок тражи трошкове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико Вам је путна карта?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Господин судија, могу ја нешто да изјавим, ја се извињавам, карту нисам платио и сматрам да сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можемо у висини путне карте да Вам исплатимо.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Нисам платио карту и нема потребе трошкови, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећете трошкове?

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Не.

Накнадно сведок изјави да не тражи трошкове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо, господине Аризановићу, можете ићи.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Извините, остајем на ову адресу, ако будем променио адресу, бићете обавештени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо.

СВЕДОК ЗОРАН АРИЗАНОВИЋ: Пријатно.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Прекида се главни претрес, наставља сутра:

16.05.2007. године.

АДВ. МИЛАН БИРМАН: Судија, морам да Вам се обратим, Зоран Петковић је врло тешко пратио главни претрес, јер му је здравље озбиљно нарушено. Он има висок шећер, притисак и тако даље. Ја нисам лекар, ја Вас само молим да одмах обавестите да му се данас пружи сва

потребна здравствена заштита и због његовог здравља, а и због тога да сутра можемо да радимо, јер он је данас са изузетним напором.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ја сам добила лекарски извештај где је констатовано да су сви здрави и способни да прате суђење.

АДВ. МИЛАН БИРМАН: И ја Вам кажем оно што имам сазнање од окривљеног кога браним, а Ви предузмите оно што сматрате да је потребно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду, ми добијамо увек пред свако суђење, добијамо лекарски извештај. Нису нас у том правцу обавестили, зато Вас ништа нисам ни питала да ли Вам је нешто лоше. Добро, видећемо даље, предузећемо да видимо, добро.

АДВ. ГОРАН ФОЛИЋ: Судија, ја се извињавам, Петковић Мирослав Вас је замолио ако може пет минута да се поздрави само са породицом, ако дозволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете, можете. Хвала лепо, пријатно.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА